

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Kyrkan

- historiens bedrövligaste institution

Predikan av Arne Imsen från 1975, sid 4-11

- **Ekumenisk dialog** mellan Pingst och den Katolska kyrkan
Rapport av Emanuel Johansson, sid 20
- **Församlingen och Guds rike**
Församlingens liv och gemenskap är revolutionerande, sid 22
- **Aids - en dom över civilisationen**
Profetiskt allvar i artikel skriven av Arne Imsen 1987, sid 24

- Gud kallar oss att vinna människor!

Intervju med Paulus Eliasson, sid 14-19

Det är sång i hi

Vittnesbörd av Gertrud Johansson

Jag har läst i Uppenbarelseboken. Det kan kanske vara svårt att förstå den många gånger, men det var några versar där jag blev så välsignad av. Om man läser sändebreven till församlingarna först, kommer man sedan till fjärde kapitlet och läser där:

-Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen; och den röst, lik ljudet av en basun, som jag förut hade hört tala till mig, sade: "Kom hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall ske här efter." I detsamma kom jag i andehänryckning. Och jag fick se en tron vara framsatt i himmelen, och någon satt på den tronen. (Upp 4:1-2)

Johannes fick se in i himmelen! Sedan läser vi i femte kapitlet:

-Och i högra handen på honom som satt på tronen såg jag en bokrulle, med skrift både på insidan och på utsidan, och förseglad med sju insegel. Och jag såg en väldig ängel som utropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegel?" Men ingen, vare sig i himmelen eller på jorden eller under jorden, kunde öppna bokrullen eller se vad som stod däri. Och jag grät bittert över att ingen befanns vara värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod däri. Men en av de äldste sade till mig: "Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och bryta dess sju insegel." Då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka äro utsända över hela jorden. Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på

honom som satt på tronen. Lammet; och de hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner. Och de sjöngo en ny sång som lydde så: "Du är värdig att taga bokrullen och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor, av alla stammar och tungomål och folk och folkslag, och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden." (Upp 5:1-10)

När Lammet hade vunnit denna seger, så sjöng de en ny sång. En ny sång sjöngs i himmelen på grund av det Jesus gjorde. Och vad det hela handlar om, är att han med sitt blod hade åt Gud köpt människor. Tänk att han har köpt oss åt Gud! Inte bara för att vi själva ska bli frälsta, men han har köpt oss åt Gud. Han vill

bo i våra hjärtan. Han har gjort oss åt vår Gud till ett konungadöme och till präster att regera på jorden. De heligas böner är rökelse som stiger upp inför Gud. De små bönemöten vi har, de enkla stunder vi stänger oss inne i vår kammare och ber till vår Fader, det blir rökelse i himmelen inför Gud! Jag tycker det är så stort, och man får ett sådant oerhört perspektiv när man läser och förstår att det som sker här på jorden noteras i himmelen. Det händer saker i himmelen när vi är köpta av honom och tillhör honom. Det har stor betydelse vad som sker med oss enkla små människor här på jorden. Vi är köpta av honom, han äger oss och vill göra sin vilja i och genom oss. Det står vidare i kapitel åtta om rökelsen:

-Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret, och han hade ett gyllene rökelsekar; och mycken rökelse var given åt honom, för att han skulle lägga den till alla de heligas böner på det gyllene altare som stod framför tronen. Och ur ängelns hand steg röken av rökelsen med de heligas böner upp inför Gud. (Upp 8:3-4)

Jesu förböner i himlen läggs till de heligas böner, och så stiger det upp som en rökelse inför Gud. Det är viktigt att vi förstår att vi har en uppgift som präster åt vår Gud. Det är den tjänst inför Gud vi har här på jorden. Det är därför vi är här. Annars skulle vi åka direkt hem, men vi har en uppgift som konungar och präster här på jorden. Vi får inte slösa bort vår tid på något oväsentligt, det är så viktigt att tjäna honom med våra böner och fastor. Det står i bibeln om trossyskon som tjänade Gud med böner och fastor. Det är så viktigt att

Hälsningar från Ukraina

Text: Emanuel Johansson

vi också får göra det.

Till slut vill jag bara läsa ur Psalm 115:

-I av Israel, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. I av Arons hus, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. I som frukten HERREN, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. HERREN har tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna Israels hus, han skall välsigna Arons hus, han skall välsigna dem som frukta HERREN, de små såväl som de stora. (Ps 115:9-13)

Gud valde först Israels folk att vara hans präster på jorden. Sedan valde han Arons hus, eftersom Israel blev avfälligt, och därefter valde han "I som frukten Herren". Vi alla som fruktar Herren är alltså med i den här skaran. Han har tänkt på oss, och han ska välsigna oss. Det står också i Psalm 135:

- I av Israels hus, loven HERREN; I av Arons hus, loven HERREN; I av Levis hus, loven HERREN; I som frukten HERREN, loven HERREN. (Ps 135:19-20)

Vår uppgift är att lova Herren, för det är så stort det han har gjort och tänkt för oss.

Tänk att vi får lova Herren så länge vi lever. Han är värd all lov, all ära och pris! I Jesu namn. Amen ■

Maranataförsamlingen fick en inbjudan till en Pingstförsamling utanför Kiev i Ukraina. Kontakten upprättades redan för ca 15 år sedan då Folke Jacobsson och Hans Lindelöw var där. Nu skulle församlingen fira sin årliga tacksägelsefest för årets skörd och Hans och jag antog möjligheten att åka dit.

På plats förklarade föreståndare Vasilij Gregorovitj för oss att för många av församlingens medlemmar och även för stora delar av befolkningen är skörden från de små jordlotter man odlar helt nödvändig för överlevnaden. När äldre systrar kom fram med knippen av grönsaker, några potatisar eller morötter för att lägga upp inför tacksägelsemötet handlade det alltså inte om en tom symbolik från en svunnen tid. Gud hade året som gått svarat på bönen, "Vårt dagliga bröd, giv oss idag." Sammankomsten började kl 10 och höll på till ca kl 14. Undervisningen handlade om tack-

Bröderna leder församlingen i tacksägelsen för årets skörd.

samheten till Gud och vikten av att också bära andlig frukt i sitt liv.

Efter själva mötet frambars hälsningar. En äldre syster som uppmärksammades fick gå fram och ta emot en stor burk honung. Hon kallades för Anna Magadanka. I sin ungdom hade hon skrivit ner en sång som hon skickat till sin väninna. Detta ledde till att hon blev arresterad och förd till fängläger långt bort i Sibirien, i Magadansk län. Först fem år i fängläger och sedan fem års förvisning från sina hemtrakter i Ukraina. Sången som föranledde detta ska ha hetat "Jesus gick ut från tempel" och handlade om Jesu tal om den yttersta tiden.

För mig blev det en stark påminnelse om att våra syskon i öst fortfarande har förföljelsen under sovjetmakten i gott minne. Många fick lida för sin tro. När Sovjet sedan föll blev det fritt att leva ut sin tro och verka för Evangelium. Sedan dess har många bönehus byggts och många församlingar bildats. Men våra syskon i Ukraina ställer sig ibland med delade känslor till denna frihet och menar att tron utan denna utsatthet och luttring blir försvagad. ■

Anna från Magadan. En syster, vars tro på Jesus blev prövad i sibiriskt fängläger.

MIDNATTSROPET

SPRIDES FRITT!

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.seCHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.seREDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se**Emanuel Johansson** emmanuel.johansson@midnattsropet.se© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.www.midnattsropet.seinfo@midnattsropet.se

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Beställningar:
E-post: bmc@maranata.se

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2012

ISSN 1653-5871

MARANATA-
FÖRSAMLINGENBESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)www.maranata.se
info@maranata.se

YTTRE MISSION

Dominikanska rep / Haiti
www.maranata.se/missionGEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39Ni är alla präster -
alla kan ni profetera!

Text: Berno Vidén

I det här numret av MR publicerar vi en predikan av Arne Imsen från 1975, som är en uppgörelse med en institutionaliserad kristenhet.

Jesus sa till sina lärjungar att de skulle vara beredda på att möta motstånd, dels från den sekulära världen, men främst från religiöst håll.

Då motstånd nämns i Guds ord är det primära målet att söka avvärja Guds folk dess andliga vapen, att beröva församlingen hennes Kristuscentrerade vitalitet.

Förföljelserna mot den kristna församlingen har under historiens gång varit många - både från världen och från en kyrka med erhållen statsmakt. Samtidigt kan vi läsa om viktiga uppgörelser som gjorts i kampen för den fria församlingen, där tider av reformation och uttåg från exempelvis romersk katolicism har varit nödvändiga steg.

Det är inte världen som är församlingens farligaste motståndare. Inte heller det allt större inflytandet från Vatikanen över delar av kristenheten. Visserligen är samhällsklimatet idag högst kristendomsfientligt, men det hjälper samtidigt Guds församling att tydligare se hur den bibliska vägen kompromisslöst går *Utanför lägret!* Samma sak gäller församlingens förhållande till kyrkopolitisk ekumenik och religionssynkretism. För en bibeltroende är vägen klar.

Rubriken i Imsens predikan; "Kyrkan - det bedrövligaste som existerat i hela historien", är verkligen sann. Det finns ingen makt som på ett så effektivt sätt lyckats pacificera levande kristendom som det den förvärldsligade kyrkan gjort. Med hjälp av traditionen har väckelse efter väckelse som dragit fram i Sverige och i andra länder, med tiden återanpassats till att anamma en traditionell kyrklig liturgi.

Andliga folkväckelser leder ofta fram till att allt Guds folk kommer i funktion. Traditionella predikostolar och kyrkorum förlorar i en sund andlig miljö sin betydelse, och församlings-

gemenskap och gudstjänst placeras på folkets nivå, in i naturliga umgängesmiljöer, som på Bibelns tid. Med tiden brukar dock den första kärlekens eld slockna och väckelsen avtar i form av samfundsbildningar och kyrkliga organisationer. Resultatet blir de troendes pacifiering. En väckelse kan aldrig traderas från en generation till en annan.

Bibeln ger ingen som helst anvisning om att en församling ska ledas av en präst eller pastor. Lika lite finner vi där uppmaningar om att bilda samfund, koncilier, evangelisationsorganisationer eller andra från den lokala församlingen fristående organisationer. Den enda modell bibeln beskriver samt undervisar om är den lokala församlingen på varje plats - med en enda ledare; nämligen Jesus Kristus som församlingens huvud.

- *Ni är ett konungligt prästerskap!* proklamerar Petrus i sitt brev till alla troende vilka levde som kringspidda främlingar på olika platser i det gamla romarriket. Det var en utmanande uppmaning i en värld där endast några få utvalda enligt den djupt rotade traditionen ansågs ha kapacitet och befogenheter att agera präster, dels inom judendomen och dels bland det hedniska prästerskapet.

På samma sätt har den kristna församlingen under historiens gång fallit offer för den kyrkliga traditionens förmåga att binda människor. Dagens toppstyrda kristenhet med påvar, biskopar, präster och pastorer som självutnämnda språkrör mellan Gud och människa härstammar från gamla hednareligioner.

Vi menar oss ta avstånd från katolicismen men låter oss samtidigt styras av dess mäktiga tradition i form av den för så många fria församlingars antagna liturgi. Låt istället Kristus återfå sin position som församlingskroppens huvud, även i gudstjänstlivet: *"Från Jesus hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bli uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver."*

Kyrkan

- det bedrövligaste som
existerat i hela historien

Predikan av Arne Imsen från 1975

Människan älskar att slå sig till ro och bygga. Hon skapar kyrkosystem, heliga platser och bygger tempel. Hon kommer längre och längre bort från originalet och avlägsnar sig därmed också från Jesus Kristus.

Den nytestamentliga församlingens erfarenhet var att det som gjorde dem till bedjare var inte deras helgelse, utan fastmer den nöd och det tryck de levde under. Dessutom den totala bristen på alternativa lösningar, då det inte fanns någon annan att vädja till. Den konkreta situationen gällde: Varifrån skall min hjälp komma? Det var alltså inte fråga om att välja alternativa lösningar. Det fanns bara en möjlighet och det var att Gud grep in, annars var man utlämnad. Jag tror och har den förtröstan till Gud att han genom sin mäktiga ande kommer att verka fram

det som ska verkas fram, med de medel som behövs för att detta ska ske.

Det var inte den väldiga andedopsupplevelsen som gjorde dem till själavinnare. Benägenheten till kyrklighet har funnits hos människan i alla tider. Hon vill gärna skapa något själv, och bygga upp något omkring sig. Tendensen gjorde sig också gällande i den urkristna församlingen, hos de nyandedöpta. De ville gärna göra hela den här anderörelsen till en inomjuddisk sekt och hade redan satt upp gränser för Guds möjligheter och verk; andedopet var till för judar. Därmed fanns tendensen till inlåsning och insnörning. Ingen tycks vara helt befriad ifrån denna belastning.

Det var faktiskt inte andedopet som gjorde dem till bärare av budskapet, i varje fall inte det som fick dem i rörelse, utan det var förföljelsen. De blev kringsspridda. Det var inte så att de drog åstad frivilligt, utan de blev utsända. De tvingades bryta upp. Det kan inte överföras på ett andligt område så att det kan sägas att det här var speciellt andliga upplevelser. Det var ett uppbrott som betydde skilsmässa från arbetsplatser och hem och kolossalt många inbördes dramatiska scener. Vi har svårt att förstå det här, för vi har inte levt under motsvarande förhållanden. Vi ser gärna evangelisationen som något idylliskt och nästan romantiskt. Men

här möter vi det oerhörda skeende då politiska åtgärder i form av religionsförföljelse, politiska åtgärder emot den urkristna församlingen, ledde till att den mänskligt sett slogs sönder. Alla utom apostlarna blev kringsspridda, och de gick omkring och förkunnade evangeliets budskap. Genom denna förföljelse var det några som kom ned till Antiokia, och där började förkunna evangelium och vittna om Jesus också för andra än judar. På så vis uppstår den första blandförsamlingen av judar och hedningar.

Vär kommer att få göra erfarenheter som inte smakar gott för det köttsliga jaget. Jag tror att det vi själva har byggt upp med nödvändighet måste slås sönder. För att vi inte ska bli kyrkobyggare måste det slås sönder, och vi får tacka Gud att han är så nådig att han tillåter sådana saker komma över våra liv.

Det fanns andra tendenser i den urkristna församlingen som bröt igenom senare. Vi ser församlingens urkristna vision och får använda uttrycket idealism. Församlingen bryter upp och kastas ut i periferin – och slår sig till ro igen! Märkligt. Bryter upp, kastas ut – och igen slår sig till ro. Man börjar på samma sätt med ett nytt kyrkobygge. Man skapar en ny organisation och ett nytt kyrkosystem, med nya heliga platser och nya tempel med sakrala anordningar och system. Så småningom finns återigen hela denna märkliga institution som kallas kyrkan; det bedrövlige som existerat i hela historien. Människan slår sig till ro, och sätter igång att bygga. Det är så skakande, därför att ju längre man kommer bort ifrån den ursprungliga urpingstupplelsen, ju längre man kommer bort ifrån Jesus Kristus och hans omedelbara och direkta närvaro, dess mer gör sig alla dessa konstlade anordningar märkbara på praktiskt taget alla områden.

Istället för martyrium och lidande, kommer helgonkulten. Det var inte längre fråga om att förenas med Jesus i hans lidanden, utan att identifiera sig med helgonen, som i generationerna förut hade lidit. Man bekransar deras gravar och ber till dem om deras hjälp. Istället för en levande, verksam församling, en lidande och förföljd församlingen, den smädade och föraktade församlingen, så kom kyrkan. Kyrkan som avskiljer kristendomen förkroppsligad i inomvärldsliga institutioner. Det i särklass vidrigaste

**De som ni har
slaktat, de som
ni har kastat för
de vilda djuren.
De som har
lidit döden
under de mest
grymma och
förnedrande
förhållanden.
Det är dessa
som representerar
det kommande
Guds-
riket som
förbliver.**

som existerar på jorden, är kyrkan. Det här är oerhört skakande och allvarligt, för vi är inte kallade att bli en kyrka. Kyrka och kristendom är sällan samma sak. På grund av bristen på levande kristendom, uppstår kyrkan. Men då den helige Ande bor i enskilda kristna, då är de en levande församling. Ingen institution, utan individer, uppfyllda av den helige Ande. Det är fullständigt omöjligt att ringa in eller fänga in den, för den är omätbar. Det är fullständigt omöjligt att förvandla den till ett instrument i makthavares händer. Församlingen blir som vinden som blåser

vart den vill. Varenda levande kristen blir en rörlig, av Guds Ande ledd individ. Här ligger provokationen emot allt institutionsväsende, föreningsväsende, skökoväsende. Emot all förstelnad kristendom, all formalism. Här ligger själva hemligheten, här ligger utmaningen, pris ske Gud! O, vilket budskap! Kristus är uppstånden och vi är uppståndna med honom. Jesus Kristus är Herre, och vi underordnar oss inte något system som övertar de funktioner som vi endast förknippar med Jesus Kristus själv.

Halleluja för den levande Gudens församling, som aldrig kan bli organisation eller institution, men en kropp av levande lemmar – inte av proteser och kryckor, utan av en levande, funktionsduglig kropp. I den kroppen är vi lemmar. Och där är Jesus Kristus huvudet.

Inför detta oerhörda känner vi vår kolossala brist och ofullkomlighet. Det går bra att i möteslokalen tala om dem som blev utkastade i periferin, men imorgon kanske det är vår egen erfarenhet. Frågan är om vi är förberedda för detta. De hade hört Jesu ord. Han hade talat om vad som skulle komma. Det var inte ett ämne för uppbyggelsepredikan, utan det var en information om konkreta ting som skulle vederfaras dem var och en. Jesus gör klart för alla sina lärjungar i alla tider att på samma sätt som världen och religiositeten har behandlat lärjungens Mästare, så kommer de att behandla lärjungarna. Han gör klart för dem att på samma sätt som han blev upphöjd, så skulle också de bli upphöjda. Det är något så förunderligt och märkligt och storslaget på samma gång, att på samma sätt som han hade fått bära sitt kors, skulle vi få bära vårt kors. Hans fattigdom skulle bli lärjungens fattigdom. Hans anonymitet blir vår anonymitet. Vi kan aldrig bli kända i världen och vi kommer alltid att bli felbedömda. Världen känner oss inte och ingenting av det vi håller på med förstår de, för de förstår inte vår Mästare. Den dagen de förstår Honom, kommer de att förstå oss. Men så länge de inte förstår honom, kommer vi att vara något förborgat, och därigenom något upp och nedvänt. Det är oerhört skakande att se hur Jesus under hela sin verksamhetstid bevarade sin anonymitet. Finns det ett enda ställe i evangelierna där han kallar sig själv Messias? Men efter uppståndelsen ifrån de döda då han sitter på Faderns högra sida i härligheten, då möter han Paulus och säger: Jag är Jesus, den som du förföljer. Paulus hade förföljt de kristna.

Och då sade han som satt på Faderns högra sida i härligheten: Jag är Jesus, den som du förföljer! Den förhärskade Jesus träder här fram, men aldrig under förnedringstiden. Namnet han bär, hade han fått, men han använde det aldrig. Det namn han bar under förnedringstiden, hade Gud gjort till hans ärenamn. Ty Gud har gett honom det namn som är över alla andra namn.

Efter uppståndelsen ifrån de döda får han ytterligare ett namn. Då är han inte längre bara Jesus från Nasaret, utan då är han Jesus Kristus. Men inte bara Jesus Kristus, han får också namnet Herre, ty honom har Gud gjort till Messias och Herre. Efter uppståndelsen ifrån de döda har han satt sig på Faderns högra sida i härligheten, och då är han Jesus Kristus, vår Herre. När församlingen så bekände att Jesus Kristus är Herre, tog den upp kampen och provocerade fram hedendom och judendom. Att säga till en jude att Jesus var Messias var ohyggligt. Att säga till en romare att Jesus var Herre, var förfärligt. Jesus var Messias, den Smorde, Jesus var profet, Jesus var präst och Jesus var konung. Därmed reducerades alla andra till rätta proportioner. Att säga att han som dog på ett kors utanför Jerusalem var Messias, profet, präst och konung, att säga till en jude att honom som ni med hela er institutionaliserade religiositet har dödat. Under tiden ni gick och väntade på Messias, så dödade ni den Messias Gud sände. Ni fortsätter att vänta på er Messias, men Gud har sänt honom, han har kommit - Jesus är Messias! Vilken bekräftelse! Att säga till romarna som representerade den militära och politiska makten, och överhuvudtaget allt som kan sammankopplas med makthavare och maktmedel - att säga till dessa att Jesus är Herre, det var att reducera hela det romerska systemet till rätta proportioner. Ett världsrike förgås, men Guds rike förbliver. Halleluja! De som ska överleva är inte de som idag sitter på taburetterna och tronerna, utan det är martyrerna, de som ni har slaktat, de som ni har kastat för de vilda djuren. De som har lidit döden under de mest grymma och förnedrande förhållanden. Det är dessa som representerar det kommande Gudsriket som förbliver.

Aldrig har jag sett att denne Jesus som Gud gjorde till både Herre och Messias vid något enda tillfälle träder fram till judarna och säger: -Jag är Jesus. Han

kallar sig inte ens Jesus. Han utger sig heller inte för att vara Messias, utan han säger: -Vem säger folket Människosonen vara? Förstår du? Man kommer inte till Jesus med logikens hjälp. Man kommer inte till honom med naturvetenskapliga bevis som grund. -Vem säger folket människosonen vara? Och så får man veta: några säger - andra säger ... Det är helt uppenbart att man sammankopplar människosonen med något religiöst, något andligt. Var och en har sin kunskapsnivå, sina erfarenheter, sina referensramar och sina möjligheter. -Vem sägen då I mig vara? -Du är Messias, den levande Gudens son. Halleluja! -Salig är du Simon, Jonas son! Ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen.

Ära vare Gud och Lammet! Det hade inte skett genom någon intellektuell bevisföring. Jag tror inte att det hade gått att hålla ett teologiskt seminarium med Petrus, fiskaren från Galliléen. Och ändå visste denne fiskare från Galliléen mer om sin tid, om händelserna, om himmelrikets aktiviteter och Gudasonen, än överstepräster, rabbiner och tidens förnämsta teologer. Kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen. Så finns det följaktligen möjlighet att ha en individuell kommunikation med den eviga världen. Man kan både få information och bekräftelse så att man både kan se och höra. Man

**Vi är beroende
av Guds hjälp
och Guds
välsignelse för
vår existens.
Men det är inte
detta vår kamp
ytterst gäller.
Det gäller inte
vår komfort, inte
heller vår mate-
riella eller fysis-
ka nödtorft. Det
gäller männi-
skors frälsning.**

kan både leva och tjäna under Gudsrikets inflytande och med Gudsrikets kraft.

Så säger Jesus vidare: Du är Petrus och på denna klippa skall jag bygga min församling. Det kan nästan se ut som om Jesus sa att på dig Petrus ska församlingen vila. Men det gör han verkligen inte. Vad var det för grund som där lades? Den byggdes på bekräftelsen om att Jesus är Herre. Du är Petrus - klippa eller sten. Och på dig ska jag bygga min församling. Vad är det för urklippa som församlingen vilar på? Det är detta att Jesus är Herre. Och därmed är det också sagt att församlingen är inte ett upprört hav - församlingen är en klippa. Det enda fasta i tillvaron är Jesu Kristi församling. Det enda säkra och verkligt trygga är att Jesus Kristus är Herre. Detta får vi bekänna och detta får vi tro, och utifrån detta får vi tjäna. Ditt liv, för var och en som tror på Jesus, är i hans händer. Han vet vad han ska använda av tröst, förmaning, hugsvalelse och tuktan för att få fram sin avsikt med ditt liv. Då gäller det bön och själavinnande och allt som överhuvudtaget måste till för att det inneboende livet ska bryta ut i full härlighet och vi ska bli det han vill - både i den här tiden och i den tillkommande. Det är ännu inte uppenbart. Det finns där som fördolda och hemlighetsfulla resurser.

Jesus sa inte: Jag är Jesus, jag är Messias. Han använde ett tredje uttryck som leder tankarna till Danielsboken, där vi ser syner dra fram för våra ögon. Vi ser vilddjuren och Människosonen, och bilder av alla de andra rikena och väldena. Det är vilddjursvälden och där finns också ett välde som bär himmelens härlighet till oss och som presenteras som Människosonen. Då Jesus talar om människosonen säger han inte ens: Jag är Människosonen, utan han talar i tredje person, vilket innebär distans till dem som var där. Han talar i Johannes kapitel 6 om Människosonen, och om att äta hans kött och dricka hans blod. Där ser vi hur han ställer sig till sin samtids makthavare och maktkonstellationer, till massans reaktioner. I honom kan vi se hur församlingen ska handla i alla tider. Man kan inte placera in församlingen i något annat sammanhang än det som är förenligt med hennes eget väsen. Församlingen är fullständigt artskild ifrån allting annat i tiden.

Inför detta gudomliga uppdrag som Jesus har anförtrott sin församling,

sanktionerad av sin Fader som är i himmelen, är det helt uppenbart att vi måste känna oss oerhört enkla, bristfälliga och ofullkomliga. När vi ser vad Jesus vill att vi ska vara, och i Ordets ljus upptäcker vad vi är, så måste vi bli förtvivlade. Vi skulle vilja göra några jättekiv framåt på praktiskt taget alla områden, och erövra stora områden som är ointagna. Vi har sett och i anden anat dem, men vi har inte gjort det vi tycker att vi borde ha gjort. Det har gått för sakta. Jag har ett speciellt budskap till dig som vill framåt. Det här är inget generellt budskap, utan det är till den som vill framåt på trons väg och som upplever detta så nödvändigt så att han eller hon inte diskuterar om vad det kostar, utan upplever det inte bara som en ynnest, utan mer som en livsnödvändighet. -Jag måste vidare på trons väg och har inte något val, därför att broarna bakåt är redan sprängda. Det finns inga reträttvägar eller några möjligheter att gå någon annan väg.

Det här är budskapet: *"Så trösten nu varandra med dessa ord."* (1 Tess 4:18)

Det finns många kristna som behöver tröst, men det är verkligen inte alla. Jag vill avgränsa budskapet ytterligare. Den här trösten gäller naturligtvis inte Laodiceakristna. Då hamnar det fel. Den Laodiceakristne ska inte tröstas, han ska väckas. Det här gäller heller inte Efesuskristna; en Efesuskristen ska inte tröstas, han ska avslöjas. Förlusten av något väsentligt ska uppenbaras. Men det finns kristna som ska tröstas, det är de som kämpar. Många kämpar dock på ett felaktigt sätt. De kanske har förivrat sig på vissa områden och därför också upplevt trötthet, kanske också mött besvikelser. Det är till dig detta tröstens budskap nu kommer.

Jag riktar mig till dig som inte önskar något annat än att komma in i bönelivet, men känner dig som en misslyckad bedjare. Du som vill göra praktiskt taget vad som helst för att bli självinnare, men är en misslyckad självinnare. Du har gett offer till Guds verk och du har bedit. Ändå tycker du att resultatet är magert. Du har inte sett människor i din omgivning komma till tro på Gud eller annat inträffa som du räknade med skulle ske som en naturlig konsekvens av din egen överlåtelse åt Gud. Nu kommer jag med ett tröstens budskap från Jesus Kristus, han som är vår Herre. Han säger att det har skett

mycket mer än du anar. Det är bara det att du har inte sett det. Du har inte sett det ännu, men du ska få se det.

Den stora skördedagen väntar. Den skördetiden är inte väckelseperioder vi upplevt i Sverige eller på andra platser. Men det kommer en stor skördedag. Den stora skördedagen vi kan läsa om i Jakobs brev. Församlingen ska hemförlovas, och då vi kommer hem konstaterar vi:

-Men gode Gud, finns dessa här!

Om vi går till Jakobs brev, så finns det en ton i femte kapitlet, som är både upprivande och tröstande på samma gång.

**En säningsman
i Guds rike är
på samma gång
själv säden.
Rikets barn är
säden, sa Jesus.
Du behöver inte
öppna din mun
och säga ett ord
eller sjunga en
sång – ändå sår
du. Det kan vara
en trons
gärning som är
ett säde som
faller i jorden.**

Upprivande, för där beskrivs förhållanden i den här världen som är vidriga, ja vedervärdiga. Förhållanden som varenda människa med ett rent sinne och rättfärdighetskrav i sitt bröst upplever som orsaker till ohyggliga slitningar. Jag kan inte låta bli att läsa den här delen som vänder sig till de rika på ett alldeles speciellt sätt, och de som har drabbats av de rikas förtryck. Vi möter de starka och de svaga och det finns något så oerhört gripande och skakande i den här beskrivningen. Den är så kolossalt historisk och verklig. Det är förhållanden som det tydligen aldrig går att få någon ändring på här på jorden, och det finns kristna; goda helgon, som får leva under villkor som ter sig så ohyggliga och svåra. Vi läser:

- Hören nu, I rike: Gråten och jämnren eder över det elände som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. (Jak 5:1-3)

Det är en beskrivning på människor som inte alls hade förstått sin uppgift och sin tid. Vi läser vidare:

"-Se den lön ..." Här har vi den mänskliga egoismen i religiös förklädnad. Hajar, som också gömde sig i den kristna gruppen. Egoisterna, profitörerna och förtryckarna som dolde sig i den kristna gruppen, och som inte heller drog sig för att utsätta syskonen för denna oerhörda förnedring och förödmjukelse.

-Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust "på eder slaktedag". I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom ... (Jak 5:4-6)

...och nu väntar vi på en uppgörelse. Vem ska ta hand om de förtrycktas sak och föra den fram till en rättvis behandling och skapa rättfärdiga förhållanden? Man känner indignationen i sitt bröst och man skulle vilja gå till aktion emot allt det onda som finns i tiden. Man skulle vilja ändra på de sociala förhållandena och de politiska, ge lättnad för alla, för hela släktet. Man skulle vilja ha bort slaveriet och förtrycket. Inte sant? Det ligger i vår natur att vi skulle vilja ta itu med missförhållandena och vi skulle också gärna vilja

använda Jesus som profet, som idégivare, som instrument för denna rättfärdiga kamp för det vi kallar människovärdet. Men vet du hur detta sammanhang slutar? Den sista meningen gör att hela den oerhörda kamplusten sjunker till ett intet, för det står:

... han står eder icke emot.

Det finns ett lidande som egentligen inte hänger samman med förhållandena i samhället, hur bedrövliga de än kan vara. Det finns locktoner som vill ha oss engagerade i kampen för rättvisa på jorden. Vi tycker att vårt evangelium, vårt budskap och vår kärlek är maktfaktorer som bör komma in i den kampen för att åstadkomma rättvisa. I Afrika, i Amerika, i Skandinavien, i Sverige. Men vi kan inte ställa upp i den kampen. Varför icke? För vi vet att då det ena systemet har rasat så ersätts det av ett nytt. Det ligger i själva den onda dynamiken. Systemen förändras knappast. Vi möter bara nya individer i de gamla rollerna. Rätt vad det är så är de förtryckta förtryckarna, och så är vi där igen. Från privatkapitalist till statskapitalist. Från envälde till massdiktatur. Det sitter långt djupare än så. Man kommer inte tillrätta med de här problemen genom politiska aktioner eller genom sociala insatser. Hur gärna vi än skulle vilja dela med oss och ta både vårt eget och de rikas goda och överföra det till de fattiga, ja, ge till dem som behöver. Men det är inte där grundproblemet sitter. Därför låter vi den striden vara. Vi överlämnar den åt Herren. Han kommer. Han har hört ropen, han ska också fälla domen och avgöra striden och han ska göra det med hast. Men vi har en kamp. Det är inte en kamp för mat och dryck, vare sig för oss själva eller andra. Det är inte för kläder, inte heller för hus och hem. Men vi har en kamp. Vad är det för kamp? Det är kampen för människors frälsning. Vi beder: Herre, ge oss idag vårt dagliga bröd. Vi är beroende av Guds hjälp och Guds välsignelse för vår existens, vi vet det. Men det är inte detta vår kamp ytterst gäller. Det gäller inte vår komfort, inte heller vår materiella eller fysiska nödort. Det gäller människors frälsning.

Då kommer vi in på ett område där vi också erbjuds olika möjligheter. Det här är inte någon rekryteringsfråga för att rekrytera medlemmar för att församlingen ska bli stor, ansedd eller imponerande. Det handlar inte om insatser eller aktioner. Det handlar om något helt annat. Det handlar om frälsning. Ett faktum är att ingen kan komma till Jesus om han inte

Förlora icke modet. Var frimodig, uthållig och ståndaktig. Den stora skördedagen kommer med hast! Det är när Frälsaren själv kommer. Låt oss lämna statistiska beräkningar, omdömen och värderingar till dess, för då blir det rättvist.

blir dragen av Fadern. Det är ingen mening med övertalningar. Jag tvivlar också på kampanjer. Jag tror inte heller att det hjälper särskilt mycket med våra yttre och ytliga aktiviteter. Men det finns ett rop som har stigit upp från de heligas hjärtan i alla tider. Du möter i gamla testamentet kampen för livet och för att fortplanta budskapet. Att fortplanta för att ge liv till andra. Det tar sig det här uttrycket: "Ge mig barn, annars dör jag." Ska familjen tillväxa, så räcker det inte med adoptioner och associering. Det måste nytt liv till; andliga födslar. Det finns ett område där vi känner Herrens kallelse och maning till insats. Det är också där vi känner vår fruktansvärda begränsning, och där vi får lida av att det tar så lång tid innan det vi väntar sker. Men då heter det:

- Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkerman-
nen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. (Jak 5:7-8)

Åkermanen vet vad som är hans upp-
gift. Han vet vad han måste göra, han vet också om sin egen begränsning. När han har myllat ner säd i den bearbetade jorden, då måste han dra sig tillbaka. Han räknar med livets inneboende egenskaper. Man sår inte bara genom att predika och sjunga, ha möten och gudstjänster. En såningsman i Guds rike är på samma

gång själv säden. Han är både säd och såningsman. Rikets barn är säden, sa Jesus. Varje dag sår du. Du har skäppan med dig. Du behöver inte öppna din mun och säga ett ord eller sjunga en sång – ändå sår du. Det kan vara en trons gärning, som är ett säde som faller i jorden. Du har ingen aning om vad som äger rum. Du har sått något utan att du själv har den blekaste aning om det, för du är säden. Det är ordet i dig och ordet genom dig. Det är Jesus i dig och Jesus genom dig. Antingen du är borta eller hemma så sår du oupphörligt. Och du bestämmer också själv vilken åker du ska så i. I köttets åker eller i Andens. Det står inget där om utsädet, det står om åkern. Du kan använda samma säd i de olika åkrarna. I köttets åker och skörda död. Eller i andens åker och skörda liv. Du sår genom din utstrålning. Genom friden som bor i dig. När du känner dig ångestladdad och fruktande så sår du. Kanske just din egen sorg blir ett utsäde. Och du bevattnar säden genom dina egna tårar. Så är det för en levande kristen. Du kan vara i en verkstad, du kan vara på sjukhuset du kan vara på gatan. Du kan vara på ditt kontor, du kan vara i hemmet. Var som helst. Du sluter till dig och lever för Jesus. Du är inte med i den allmänna jargongen som finns på alla arbetsplatser, utan du är på ditt sätt avskild. Inom dig finns ett område dit ingen når. Du är avskild för Herren Jesus Kristus. Och du sår. Rätt vad det är kommer du in i ting som du inte kan begripa vad det handlar om. Du kan ligga i din säng på natten och gråta. Du vet egentligen inte vad som är orsaken. Vet du vad det är? Det är utsädet som bevattnas.

Det är inte i första hand dina proklamationer, ord och åthävor, det är inte det yttre mönstret och beteendet som är det mest avgörande. Du sår. Det är Ordet som verkar i dig och genom dig. Rätt vad det är så är det någon som överlämnar sig åt Kristus. Någon blir frälst på din arbetsplats eller i din omgivning. Man undrar: vem har varit själavinnaren? Han eller hon kanske av en tillfällighet har hamnat på något möte och alltsammans ser ut som en ödets nyck. Så börjar man titta med andens ögon bakåt, och så ser man att längst därbak finns en troende som just i ett speciellt tillfälle kom att förmedla det här sädeskornet som sjönk ner i den människans hjärta. Och så den dagen då Herren söker dem så faller de

som mogna frukter till Kristi kors. De är bearbetade och färdiga. Inte genom teologiska debatter och diskussioner, utan bara genom närvaron av en gudfruktig, på Jesus Kristus troende människa. Där har såtts någonting. Och rätt vad det är så kom en skörd. Du behöver inte bli en namnkunnig predikant, evangelist eller sångare för att vara en såningsman. Du sår dagligen i din omgivning. Jag tror att skörden kommer att bli rik och underbar. Vad skulle alla stora evangelister och skördearbetare ha varit utan dessa skaror av förebedjare de haft omkring sig.

Alla dessa anonyma kristna som genom sitt liv, sitt vittnesbörd och sina böner och sin dagligt uthålliga målmedvetna överlåtelse, tillförsikt och förtröstan skapat atmosfär och möjligheter för den helige ande att få fäste i en människas liv. Många har kanske inte sett någonting och tycker att mänskligt sett är alltsammans spoliert. Och ändå säger Skriften triumferande: Så biden nu tåligt... Den stora skördedagen har ännu inte kommit. När är den stora skördedagen? Jo, när Herren tar upp alla sädeskorn ur jorden. Då alla de som dött i tron på Herren Jesus Kristus lyftas upp i luften, Herren till mötes, och den stora syskonskaran ska presenteras i den eviga härligheten. Då ska vi få se att vi har syskon vi inte anade. Helsyskon. Och vi ska få uppleva att vi har del i deras frälsning. Vi bidar tåligt till den stora skördedagen. Vi tävlar inte med organisationerna för att få en större numerär och mera makt. Varje nummer i en matrikel betyder en pinne i predikantens karriärsteg och varje krona betyder mera makt. Vi är inte med i den konkurrensen. Vi önskar att människor ska födas på nytt till en levande tro på Jesus Kristus. Skulle det nu vara så att vi inte får se dem komma in i vår kyrka, vår grupp, vår församling, så räknar vi med det stora, jättelika församlingsmötet på den stora uppsprogsdagen, då ska vi möta dem slutfrälsta. Då ska heller ingen strida om att det här var vår kyrkas medlem. Då är den kampen definitivt förbi. Där finns utrymme för hela skaran. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Själavinnandet har gått från individ till individ, från människa till människa.

Tappa inte taget. Förlora icke modet. Var frimodig, uthållig och ståndaktig. Håll ut människa! Den stora skördedagen kommer med hast! Det är när Frälsaren själv kommer. Låt oss lämna statistiska

beräkningar, omdömen och värderingar till dess, för då blir det rättvist. Då kommer var och en att bedömas utifrån sitt jordelivs gärningar. Då kommer vi att se det i det sammanhang där det rätteligen hör hemma.

Detta budskap är skrivet till främlingar som genom den nya erfarenheten de hade gjort kände sig bortkomna i alla sammanhang. Det är inte skrivet till helgon, utan till en samling fumliga och drulliga individer, som inte riktigt visste hur de skulle bete sig efter det att de kommit till tro på Jesus Kristus. För en del var det en överhettning i känslolivet som inte bara gränsade till fanatism, utan drog över fanatismens gränser. De passade inte in någonstans riktigt längre. De fick hugg här och slag där. De passade inte,

**Det är inte vild-
djursregemente-
na och regim-
erna som ska
överleva. Det är
Människoson-
ens rike; detta
anonyma rike,
detta anonyma
folk som man
inte riktigt visste
vad det var eller
vad det ska bli.
Det ska bli
uppenbart.**

för de hade ingen tillkämpad kultur. Det var livet som en vårflood som inte gick att styra och forma. Det kom bara. Det fanns inget tillkämpat mönster. De såg Jesus i alla dimensioner, på alla nivåer. Överallt, genom allt var det Jesus! Vår Herre Jesus! Allt var så stort och underbart och storslaget, så fantastiskt! Så det här med arbete blev så löjligt, dumt. Att hålla på och jobba, när vi väntar på så stora ting! Det verkar ju så oerhört malplacerat. De tog konsekvenserna av allt detta, och slutade jobba. Och så väntade de istället.

Men det finns ingenting som är så far-

ligt som just sysslolösheten. Och det är heller inget så farligt som när vi ska försöka fylla ett tomrum med någonting. För de här människorna måste det bli klart att Jesus är överallt. Han är i gruppen, i församlingen, han är med oss överallt. Vi har honom i vårt arbete. Han står bredvid oss och han hjälper oss också när vi är i den dagliga gärningen. Den undervisningen var alltså nödvändig för dessa kristna som hade den här iver, fanatismen, denna heliga längtan. Det var helt omöjligt att han skulle dröja en hel mansålder. Därför de levde i evigheten, och evigheten var i dem. Jesus kommer – idag! Jesus kommer imorgon. Åh, han kommer! Entusiasmen gjorde dem till främlingar. De passade inte in någonstans.

Så skriver Paulus brevet. Det är inte en förmyndare som skriver till tuktrade, utan det är en främling som skriver till främlingar. Ty den verkliga främlingen var Paulus. Han var både bostadslös, hemlös, fattig och utblottad på allt. Ändå gör han klart att det är ingen som har arbetat som han. Han för alltså in ytterligare en dimension i deras frälsningsupplevelse. De som levte i ockuperat land förstår det här bättre. För det här är egentligen en hemlig skrivelse till människor som lever i krigs- och farozonen. I ockuperat land, nästan på fientligt territorium. Jag vet hur det var under krigsåren då den norske kungen var i London. Det var förbjudet ha radioapparater, och det var förbjudet att skicka meddelanden från den norska regeringen till kungen. Vi drog fram på illegala vägar. I buskarna, i källare och på vindarna låg det konungatrogna, väntande folket och lyssnade på nyhetsrapporterna. De vägrade acceptera de nyhetsrapporter som ockupationsmakten förmedlade. Det var styrt och tillrättat för att passa deras propaganda. De vägrade ta emot den. De väntade. Och under slaget på kavajen hade de dolt ett VH7. Det betyder Vi vinner, Håkon 7. Det var kungens trogna som låg på vindar och källare och i buskarna och lyssnade på rapporterna från kungen i London. De var i sitt eget land, men ändå på fientligt territorium och i ständig farozon. De fick inte höra och ännu mindre läsa de illegala beskederna som kom genom tidningarna som kallades för "underground-aviser", då de kom. Vi läste dem i smyg.

Det är något av detta vi upplever, vi som tror på Jesus. På fientligt territorium,

makter omkring oss. Vi får knappt lyssna, men vi lyssnar ändå. Vi har våra anonyma samtal med hemmet. Vi får våra hemliga brev och rapporter genom budskapet. Och så upptäcker vi att budskapet som kommer därifrån, det stämmer inte med budskapet som kommer via andakterna i Sveriges radio, från predikstolarna i kyrkorna. Det är en otrolig skillnad, det stämmer inte. Främlingsmark. Fientligt territorium. Men vi ser fram emot att kungen ska komma tillbaka. Det här är bara en period. Han kommer!

Men det var några som verkligen inte fann någon tröst i att kungen skulle komma tillbaka. Det var de som förrått kungen och sitt land. Vi kallade dem då quislingar, femtekolonnare. De hade allierat sig med fienden och gick hans ärenden. De var också normmän, men för dem var budskapet om kungens återkomst ett skräckens budskap. Men så kom den stora och oförglömliga dagen för alla dem om sett fram emot att kungen skulle komma tillbaka. Den norske kungen återkom, och jag glömmmer aldrig den dagen.

Jag ser bilden på den levande församlingen som väntar sin konung. Vi lever i fiendeland och upplever trångmålet och förtrycket. Fattigdomen, bristen, nakenheten, smädelsen. Vi känner alltsammans, vi tycker att vi har ingenting riktigt äkta, vi har inte råd med någonting. Men glädjen är äkta och sann, därför att vi har sett Honom, han kommer tillbaka. Mina älskade vänner, i sanning, Jesus skall komma. Han skall komma för att hämta dem som hör honom till. Och evakueringsplanerna är nu framme vid sista stadiet. Rätt vad det är så träder de i funktion. Den sista frälsningsplanen för församlingen verkställs, och församlingen går för att möta sin Konung. Syskon, han ska komma. Så trösten varandra med dessa ord. Det är inte vilddjursregementena och regimerna som ska överleva. Det är Människosönens; detta anonyma rike, detta anonyma folk som man inte riktigt visste vad det var eller vad det ska bli. Det ska bli uppenbart och de som väntar ska inta sina sanna och rätta funktioner i den gudomliga frälsningsordningen. Det ska bli uppenbart, ty de ska bli lika honom och evigt få vara tillsammans med honom. Syskon, han ska komma. Jesus är Herre! Så trösten nu varandra med dessa ord. Halleluja! Amen. ■

Carla 5 år

Text: Veronica Ureña

Det här är Carla. Hon är en av våra nya elever i vår förskola i Palavé. Carla är en liten femårig tjej som inte riktigt får vara så liten som hon är. Livet är inte alltid lätt när man tvingas växa upp i en hård miljö med fattigdom. Carla kom ikväll för första gången på möte hos oss i Palavé. Hon kom alldeles själv, satte sig i mitt knä och somnade efter en stund... Många barn i bateyen har ingen lugn miljö där de kan känna sig helt trygga. Carla är en av dem från förskolan som vi upplever är mycket otrygg och osäker. Det visar hon genom att ofta vara aggressiv och negativ ena stunden för att i nästa söka upp ett knä och en famn där hon kan sitta och låta någon av oss hålla om henne.

Ett flertal föräldrar till barnen vi arbetar med

har förvånat frågat oss varför vi inte slår barnen när de är jobbiga, när de uppför sig illa eller blir omöjliga. "Hur gör man annars?" menar de. Detta är en bister verklighet för de allra flesta. Och ja, barnen är formade efter detta sätt att uppfostras vilket har lett till att de har upptäckt att vi är en helt annan sorts vuxna. Vi slår dem inte, vilken frihet! Inga slag, inga hot....så då släpper de loss istället. Inte helt lätt då, ska erkännas, eftersom det resulterar i att de helt släpper på allt, ofta blir ganska ostyriga och svåra. Slagsmål och svordomar är vanligt, allt det där de lär sig av de vuxna. Vi lär oss att ha livets största tålamod.

Men det är värt det, om det betyder att de kan få känna att de får vara barn en stund, om

det betyder att Carla och fler med henne kan få känna sig trygga med vuxna, få slippa skrik och hot om stryk under några timmar om dagen. Och det är framför allt värt det, om de får lära känna den störste vännen som aldrig någonsin kommer att svika dem i livet - Jesus. Religionen sätter tidigt sina spår i deras liv. Om man inte är snäll straffar Gud, alla dumma barn kommer till helvetet osv....Tänk vilka tillfällen att få visa dem en helt annan bild på Jesus. Inte som en bestraffande Gud, utan som en vän som älskar dem mer än något annat och som aldrig kommer att lämna dem. ■

Veronica i mitten tillsammans med några av syskonen i Palavé.

Jonathan 10 år försvann

Direkt från missionsfältet beskriver här Berno Vidén några mycket dramatiska dagar för en haitisk familj i Palavé, Dominikanska republiken.

Text: Berno Vidén

30 september

En tårögd och förtvivlad mamma sitter förtvivlad och uppgiven i sitt lilla skjul i Batey Palavé samtidigt som hon oroligt vakar över sina barn. Tioårige Jonathan är inte längre hemma. Han försvann spårlöst i torsdags kväll och det har redan hunnit gå fyra dagar utan att någon sett eller hört något från honom...

Jonathan var som vanligt ute i grannskapet och lekte med de andra barnen. Klockan var inte så mycket, men det hade hunnit börja mörkna.

Sista kontakten mamma Theresa hade med Jonathan var vid sjutiden. En halvtimme senare när hon skulle be honom komma in var han borta.

Samma kväll som Jonathan försvann gav sig familjen ut och letade. En morbror till familjen som bor i grannskapet gick ut klockan ett på natten. Det var oroligt och spånt i området och vanligtvis går ingen ut mitt i natten då det anses vara farligt. För morbrodern i fråga blir hela situationen för mycket att bära och han kollapsar, slagen till marken av en hjärtinfarkt. Två timmar senare är han död, och lämnar fru och sju barn efter sig.

Sorgen är stor i området i Palavé där alla känner alla och där ingen riktigt kan vare sig förstå eller förklara de

abrupta händelser som på ett ögonblick förändrade livsvillkoren för minst två familjer. Hur var det möjligt att pojken Jonathan kunde försvinna från ett område där mycket folk var i rörelse och att ingen verkar ha sett något?

- Sista tiden har han börjat prata mera och jag kunde skicka honom på enklare ärenden till colmadon för att handla, säger mamma Theresa när jag frågar om han brukar försvinna ut ensam. Jonathan har nämligen en grav hörselskada.

Redan dagen efter försvinnandet anmäler Theresa händelsen

Mycket av missionsarbetet är inriktat på barnens situation. Här är några av dem under en skolutflykt.

får här i landet. Istället räknar man kallt med att de anhöriga ska utföra polisens arbete och börja söka efter ledtrådar.

Under hela lördagen råder febril aktivitet i Palavé. Många föräldrar uttrycker oro över hur ett barn bara kan försvinna utan att någon reagerar.

Nicholas Vidén sätter upp affischer under sökandet efter Jonathan

till Palavés lokala polisstation. Hon åker även iväg till en av Santo Domingos TV-kanaler för att få hjälp att efterlysa Jonathan. Av polisen får hon ingen hjälp, vilket tyvärr är en alltför vanlig erfarenhet man

Tillsammans med grannar och andra påbörjas en mer organiserad sökning i områdena kring Palavé. Bit för bit av den vida landsbygden betas av under ledning av Esther. Esther har varit lärare till Jonathan i

Comunidad Maranatas skola, där han gick i en specialklass för barn med handikapp. Esther som är uppväxt i Palavé känner också till områdena och människorna som bor där bättre än de flesta. Samtidigt åker vi runt till samtliga polisstationer och vägkontroller med foto på pojken, för att alla ska vara medvetna om vad som hänt, och larma om något misstänkt äger rum.

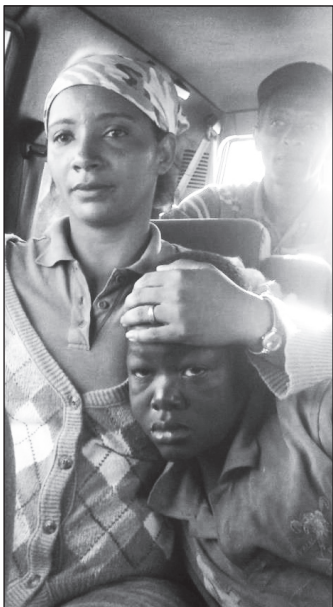
Idag har i stort sett varenda buss som kör sträckan Palavé - Santo Domingo en efterlysningssaffisch fasttejpad i eller utanpå bussen. Alla vi mött uttrycker stor oro och lovar hålla ögonen öppna.

Vad som kan ha hänt Jonathan är det ingen som riktigt vågar prata om. Försvunna barn här i landet är alltför vanligt för att riktigt locka medias intresse. Dagligen informeras om mord, våld och andra maffialiknande uppgörelser och ofta är barn inblandade. Senast i dagens tidning skrevs det om inte mindre än fyra olika uppgörelser med dödlig

utgång. Vem orkar då bry sig om att ett fattigt haitiskt barn är på villovägar?

Något alla i Palavé minns med skräck, är den pojke som försvann för fyra år sedan och sedan hittades under bron vid infarten till samhället. Kroppen var tömd på blod och organ saknades, förmodligen tagna för att användas inom svartkonst. Det är också vanligt att barn rövas bort för att sedan användas inom prostitution och illegala barnarbeten.

Nu är vi alltså inne på fjärde dagen efter försvinnandet och det var med tunga steg jag besökte mamman utan att ha några hoppningivande nyheter med mig. På jordgolvet var några slitna plaststolar utplacerade och under några ögonblick såg det ut som det var förväntansfulla blickar jag mötte. Samma slags blick jag sett hos en annan morbror till Jonathan dagen innan, då vi efter ett tips åkte till en ben-

sinstation några kilometer från Palavé. En kvinna hade ringt och sagt att de hade en vilsen pojke där som hon tyckte stämde in på beskrivningen. När vi kom fram till macken såg morbrodern en pojke i en liknande blå tröja som Jonathan brukar ha på sig, men det var inte han. På macken visste de inte om någon försvunnen pojke överhuvudtaget. Falskt alarm.

Mamma Theresa berättar under besöket att familjen inte har några ovänner som kan tänkas ligga bakom bortrövandet. De är mestadels hemma på kvällarna och går de någonstans så är det till en näraliggande kristen församling för att vara med på mötena.

- Nu har jag bara två barn kvar, hinner hon säga innan rösten tar slut. Stämningen utstrålar en blandning av hopplöshet och övergivenhet. Vi samtalar en stund, om vad som gjorts, vad nästa steg blir osv. Regnet öser ner och hamrar som en ödessymfoni då det obarmhärtigt slår mot plåttaket. Ingen idé att säga något, orden drunknar i regnet. Men blickarna, sorgen, den tunga bördan, går inte att ta miste på.

Under besöket framför jag hälsningar från troende vänner i olika länder som är med och beder. Mitt i alla svårigheter är det trots allt en tröst att få lägga hela situationen i Guds händer. Han är aldrig långt borta.

...
*Ester och Jonathan.
Tillsammans på väg
hem.*

Jonathan och hans mor Theresa är återförenade!

1 oktober

För en stund sedan ringde Esther. Hon hade precis kommit hem från en lång dags sökande efter Jonathan. Tillsammans med en sökningsgrupp har de finkammat vägar och landsbygder som leder söderut från Palavé sett och kommit till ett område som heter Haina. De kom så småningom fram till en man som hade sett en pojke som stämmer in på beskrivningen av Jonathan. Mannen hade hittat honom gående ute vid en större motorväg och försökte prata med honom, men eftersom Jonathan är hörselskadad och nästan helt stum förstod de aldrig varandra. Pojken fick i vart fall sova över i en lastbil mannen hade. Mannen visste inte om att det finns en efterlysning på pojken varför han lät honom gå iväg på morgonen.

2 oktober

Jonathan är nu återfunnen och återförenad med sin familj! Med Esther i spetsen gav vi

oss ut tidigt i morse för att fortsätta sökandet utifrån de spår som fanns. Jonathan hittades i ett hamnområde mer än en mil hemifrån. Av vittnesuppgifter att döma hade han irrat omkring kilometer efter kilometer i försök att hitta hem. Eftersom han är både stum och döv har han inte kunnat göra sig förstådd. På vilket sätt försvann han hemifrån i torsdagskväll? Allt tyder på att någon tog honom med sig.

Väl framme i Palavé blev det en enorm uppståndelse. Skaror av grannar kom ropande och skrattande för att dela glädjen då vi kom körande in i området. Mamma Theresa blev så tagen av att se sin son att hon svimmade. Efter en stund vaknade hon dock till och kunde omfamna sin lille Jonathan.

Ett stort tack till alla som på olika sätt bidragit till den lyckliga upplösningen av dramat. Vi har en bönhörande Gud! ■

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

PG 44 10 05 - 6

- Gud kallar vinna männ

Paulus Eliasson

Intervju: Stina Fridolfsson

Paulus Eliasson – man kan väl nästan säga att du föddes i Maranataförsamlingen?

-Det kan man absolut. Mina föräldrar kom med i församlingen två år innan jag föddes.

Sedan fick du namnet Paulus. Har det betytt något för dig att heta Paulus?

-Jag vet inte. Det är väl litet förpliktande. Folk brukar reagera på det och brukar kommentera, och det kan vara en slags öppning för att börja prata med folk. Namnet Paulus betyder egentligen den lille, den värdelöse, så jag försöker hålla mig på jorden. Det är ett väldigt ovanligt namn, och nästan ingen i Sverige heter det.

Du har ju haft en ganska säregen tillvaro, om man ska jämföra med vanligt Svensson-liv. Dels uppväxt i en storfamiljsgemenskap...

-Ja, det har varit annorlunda. Under olika former har jag levt i storfamiljsgemenskapen. Ibland bodde vi i egen lägenhet – i Rinkeby till exempel – under vissa tider bodde vi på Bällsta, och under en period i storfamiljen

i Mariehäll, osv. Men hela tiden var målsättningen församlingsgemenskap.

När du sedan kom upp i skolåldern blev det hemundervisning som gällde, Pilgrimsskolan.

-Ja, så var det. Mina föräldrar tillsammans med medarbetare i församlingen, svarade för undervisningen och alla grundskolans nio år fick jag hemundervisning.

-Som barn upplever man ju allt som föräldrarna gör naturligt. Jag kände mig inte annorlunda på något sätt. Ingen av mina vänner utanför församlingen, de som gick i skola i Rinkeby, tyckte att det var konstigt. Paulus har skola hemma och tillsammans med sina vänner på Bällsta, menade de. Vi hade mycket sociala kontakter och hade också god kontakt med den kommunala skolan som vi sorterade under. Det gjordes inte så många tester; egentligen önskade vi att de gjort flera, så vi kunde fått bekräftelse på att vi inhämtat de kunskaper som hörde till vår årskurs.

-För mig har Pilgrimsskolan varit väldigt berikande på alla nivåer, men det har också varit utmaningar. När jag var liten

förstod jag inte vad som var problemet. Allt kändes naturligt. Men allteftersom jag växte till, började jag förstå mer och mer vad det handlade om. När jag gick i sjätte eller sjunde klassen blev min familj hotad att inte få fortsätta med hemundervisningen. Då hade vi flyttat till Bällsta och därmed fått en annan kontaktskola. Skolan hade vi inga problem med, där hade vi en god dialog, men några politiker reagerade och började komma med hot. Jag kommer inte riktigt ihåg hur det var, men jag minns att jag skrev ett

vill jag ifrågasätta den metod man har att testa eleverna med. I kommunal skola går många ut utan ordentliga läs- och skrivkunskaper och matematiska kunskaper, utan att staten diskvalificerar skolan. Det som bör testas är ju utbildningen. Hur som helst gick det bra de få gånger jag testades och sedan gick jag vidare till gymnasium.

Vänta nu litet, vi måste först få höra mera om din uppväxt. Du var med i församlingens möten flera gånger i veckan, du levde i en kristen storfamilj,

- Jag ville göra något som kunde tjäna församlingen.

brev till utbildningsministern. På eget initiativ och med egna ord skrev jag, och talade om att jag inte ville gå i någon kommunal skola, inte heller i något privat friskola, utan jag ville gå i hemundervisning som jag hittills hade gjort.

Kunde du motivera det på något vis?

-Ja, det gjorde jag. Jag läste det där brevet några år senare och tänkte att oj vad jag var barnslig! Men vad jag skrivit var i alla fall att jag kände mig trygg i den omgivning jag levde och att jag inte på något sätt upplevde mig stå tillbaka för någon av mina vänners utbildning. Samtidigt

du bad till Gud, för dig var det naturligt att tro på Jesus, osv. Men du måste ju ha kommit till ett avgörande någon gång?

-Jag var lillgammal, så ganska tidigt förstod jag det mest grundläggande i budskapet. Att jag var en syndare, och behövde frälsning i Jesus Kristus. Jag tror att det var på ett sportlov då vi var samlade i bergen till friluftsliv och bibelstudier som jag i ett kvällsmöte böjde knä och sa till Gud: "Förlåt mig mina synder och rena mig i blodet."

-Jag har hört många berätta om sin uppväxt i församlingar där man förkunnat om Jesu

Oss att iskor!

tillkommelse, frälsning och omvändelse; och de har sagt att när någon frågade dem om de hade sin sak klar med Gud, så kände de sig så otrygga. De tänkte då att "om Jesus kommer kanske jag inte får vara med hem till himlen". Den undervisning som jag fick var att barnen hör Guds rike till och att för den som älskar Jesus finns ingenting att frukta.

-Jag var tolv år när jag döptes och blev andedöpt då jag var tio. Helt plötsligt märkte jag att jag talade i tungor. Det var ingen stress, ingenting onaturligt och ingen dramatik, utan helt plötsligt bytte jag bara språk och andens språk flödade fram som en stilla flod. Jag märkte det inte förrän efter en stund. Senare har jag förstått mer och mer vad

och att vattnet var så grumligt att jag var tvungen slänga kläderna sen! Dopbaljan var nysvetsad, men den var rosig i botten! Men döpt blev jag! Det var fantastiskt att få bekänna inför hela världen att nu tillhörde jag Jesus!

Ja, sedan gick du alltså gymnasiet. Hur kan det komma sig?

- Jag hade olika intressen, men då jag växte upp var min intention att satsa på något som kunde tjäna församlingen. Det fanns ingenting annat för mig då, och det finns mindre och mindre av andra intressen ju längre jag lever. Jag ville alltså göra något som kunde tjäna församlingen. Jag jobbade tillsammans med några andra med att göra Midnattsropet och även Radio Maranata. Alltså medierna. Därför pratade jag med Arne Imsen, det var året innan han dog som jag talade med honom, och frågade om

hade ju inte vanliga skolbetyg?

-Jag skrev ett brev och ansökte om att komma in på det som kallades kvotering. Jag blev inkallad dit, de hade en kort intervju med mig och det gick bra. Sedan visade det sig att vi var några kristna på gymnasiet och vi samlades till bön ibland.

Så du hissade flaggan i topp med detsamma?

- Jag startade en hemsida som jag fick mycket spott och spe för. Jag trodde på skapelsen, jag var emot abort och fick mycket påhopp för sådan saker. Jag talade om vad jag stod för, bland annat att jag var emot militärtjänstgöring. Jag fick höra kommentarer i korridorerna. Men det är också så att om man visar litet resning och inte backar, så vinner man respekt.

Du var inte rädd att ta emot hån så där?

-Det blev en prövning. I vissa situationer led jag nederlag och i andra vann jag seger. De fick veta att jag var med i Maranata genom att de gick in på Maranatas hemsida när församlingen var litet i hetluften i samband med bokmässan i Göteborg. Någon såg mig då på TV när jag satt bredvid Arne Imsen då han intervjuades. Det fick jag stå till svars för. Sedan var det en lärare som visste att jag var kristen och att jag var emot abort, som gav oss i uppgift att skriva en uppsats om vår syn på abort. Av hundra elever som skrev plockade läraren fram just mig att ha högläsning av uppsatsen! Läraren gillade att jag hade annorlunda syn.

-Mycket under min gymnasietid var alltså positivt. Men jag märkte också att det bröt ned mitt andliga liv. Jag gick på möten, jobbade så mycket jag kunde i de olika uppgifter som fanns i storfamiljen – grillen, hotellet, osv. Men jag kände att skolan inte var bra för mig. Jag märkte att det kom tankar och tankesätt som

Paulus sjunger tillsammans med syskon från Pilgrimsfolket i Norge.

Det var en trygghet för mig. Jag beklagar om andra haft negativa erfarenheter med en undervisning som kanske varit osund, men ändå sedan jag var liten har jag känt välsignelse och inte haft någon anledning att känna fruktan.

Du lät döpa dig redan som ganska liten?

tungotalet egentligen betyder, men det här var redan då naturligt för mig och jag var väldigt lycklig över det. Ett par år senare, då jag var tolv, döptes jag i vatten i ett litet möte på Ballsta, det var min pappa som döpte mig. Jag minns att jag hade en jeans och en sliten T-shirt på mig

han trodde att det kunde vara önskvärt att jag gick medialinjen med texthantering som inriktning. Jag hade tagit två sabbatsår efter nian, och nu var jag liksom i fas igen. Arne sa att om jag upplevde att det var en bra väg att gå, så skulle jag göra det.

Hur kom du då in? Du

var onaturliga för mig. Det kom ord som jag aldrig sagt förut. Även om det inte var svordomar så var det en attityd som skapades. Man får inte inbilla sig att det är ofarligt. Även om man kommit upp i den ålder där jag var, så är man otroligt påverkbar. Det är den ålder då man skapar sin identitet. Jag har aldrig tvivlat på att Gud finns eller tvekat i det jag tror på, men ändå märkte jag att skollivet var inte bra för mig. Efter två år, då jag fått ganska bra betyg och utbildningen hade gått fint, sade jag att jag ämnade sluta.

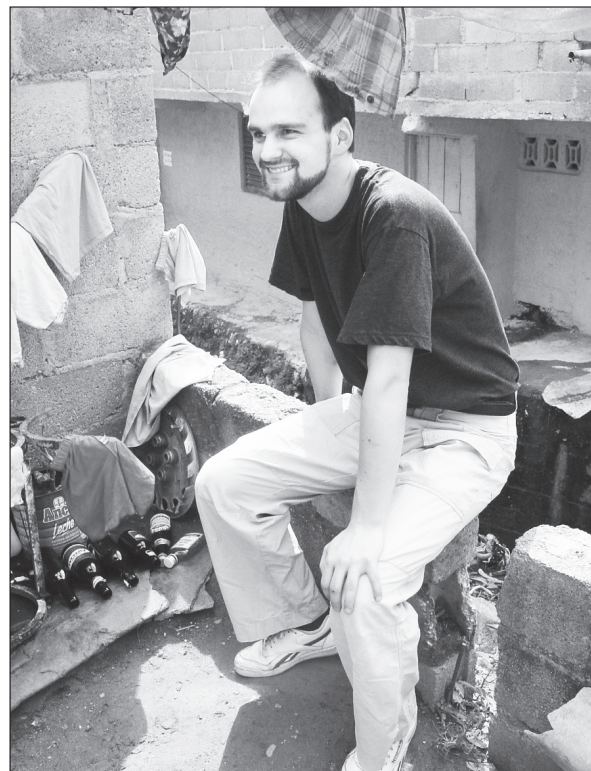
Du avbröt alltså dina studier efter två år. Det skulle ha varit tre?

-Ja, jag hade inte så lång tid kvar och det gick ganska bra utbildningsmässigt, men jag kände att min själ tog skada. Min ande mådde inte bra. Därför valde jag att avbryta studierna. En lärare som jag hade mycket god kontakt med, hon som ville att jag skulle läsa upp min uppsats om abort, skrev sedan till mig och frågade vad jag nu skulle bli. Då berättade jag litet för henne vad som var min vision i livet och då sa hon: "Det finns inga andra ungdomar som tänker som du gör. Jag får bara ta av mig hatten och säga lycka till!"

Vad var då din vision i livet, då du stod i begrepp att avbryta din utbildning?

-Jag uttryckte det så här: För alla andra som går i den här skolan är drömmen karriär. Drömmen är att klättra upp på karriärstegen och få en så hög post som möjligt, där man tjänar så mycket pengar som möjligt. Det är inte min intention och därför fungerar inte skolan för mig. Den utbildar mig inte för vad jag har tänkt. Det jag har tänkt är vad bibeln talar om; nämligen att den som är störst bland er ska vara andras tjänare. Det är något jag måste lära mig. Att bli en Kristi slav och även

- Det som speciellt lades på mitt hjärta var fängelset i Najayo. Jag försökte åka dit så ofta det fanns tillfälle.

Paulus i Dominikanska republiken.

medmänniskors slav. Att få tjäna medmänniskor och inte mig själv. Det vill jag lära mig och det lär jag mig inte i skolan.

-Några dagar innan jag sa att jag tänkte sluta skolan, kom en syster här i församlingen och sa: "Jag har läst ett bibelord i Kolosserbrevets andra kapitel. Där står det att visdomens och kunskapens alla skatter är fördolda i Kristus." Jag hade gått och funderat ett tag och nu blev det en bekräftelse för mig. Visdomens och kunskapens alla skatter är fördolda i Kristus! Det jag behöver veta och kunna finns i Kristus. Det finns i församlingen. Det finns i gemenskapen. Mycket bra finns att lära sig i skolan men det viktigaste lär man sig inte. Det viktigaste måste man få tag i själv.

-Ja, man påverkas; och djävulen vet vilken väg han ska ta med en människa. Han känner oss ganska bra och visste vilken metod han skulle bruka på mig, så attacken kom från det håll jag minst väntade det. Jag hade föreställt mig hur det skulle vara men det kom på ett helt annat sätt, mer förföriskt. Det var en välsignelse för mig

att jag fick stöd och hjälp då jag valde att lämna skolan. Någon sa också till mig att om jag inte slutförde gymnasieutbildningen så skulle jag aldrig att få ett jobb. Man hade planer för mig att jag skulle gå vidare på journalisthögskolan, osv. Men jag har inte stått utan jobb en enda dag. Jag är nu trettio och har jobbat så mycket jag velat sedan jag slutade skolan!

Man blir aldrig arbetslös i Guds rike! Upplevde du frid och välsignelse över ditt beslut att avbryta studierna?

-Ja, så fort jag bekände detta och sa till församlingen att så här kommer jag att göra, kände jag omedelbart en stor frid över det.

Och församlingen har ständigt varit ditt hem?

-Församlingen har varit mitt hem och församlingen har varit mitt mål. Mönsterbilden vi ser i Skriften har varit mitt mål. Så många gånger i mitt liv har jag upplevt att jag inte klarar mig utan församlingen. Jag har sett människor som lämnat församlingen – som regel inte för att de slutat tro på Gud, utan de har gått med

någon hög bekännelse om att det här är inte bra nog och att de skulle tjäna Gud på ett bättre sätt. När jag ser dem idag – ser frukten av deras beslut, så sörjer jag. Och jag ser att församlingen utgör ett skydd för den enskilde, ett skydd som vi kanske inte förstår. Gemenskapen och syskonen omkring mig utgör ett skydd för mig. Det står i bibeln att en kan sända tusen fiender på flykten men två kan sända tio tusen på flykten. Det står alltså inte att två sänder två tusen på flykt, utan tio tusen. Det ligger en kraft i själva gemenskapen. Det har jag fått uppleva många gånger.

Du Paulus har haft förmånen att vara ute på missionsfältet, först i Dominikanska republiken och numera har du genom giftermål med Camilla, och därmed förening med Pilgrimsfolket i Norge engagerats i missionsarbetet i Rumänien. Berätta nu hur du upplevde att åka till Dominikanska republiken!

-Första gången var då jag fick åka på en tre veckors charterresa i samband med att jag fyllde 20 år. Det var

en väldigt stark upplevelse. Jag hade aldrig förr varit utanför Europas gränser, men fick då se något helt nytt och annorlunda. Sedan tog jag en intensivkurs i spanska och åkte dit i fyra månader för att lära mig mera. Sammanlagt har jag varit litet över ett år i Dominikanska Republiken.

På slutet predikade du också på spanska!

-Ja, det gjorde jag faktiskt. Det var väldigt stort för mig. Det som speciellt lades på mitt hjärta var fängelset i Najayo. Jag försökte åka dit så ofta det fanns tillfälle. Även om jag inte kunde göra så mycket – så gjorde vi en del. Vi hjälpte fångar som satt orättfärdigt fängslade, och vi hjälpte dem som sökte möjlighet att bli frisläppta på grund av insolvens, det vill säga de som satt i fängelse för att de inte hade möjlighet att betala sina böter. Men det var också stort att bara kunna vara där – jag kände mig verkligen ett med syskonen i fängelseförsamlingen. Där fanns människor i alla andliga åldrar. En del hade varit frälsta hela tiden, andra hade blivit frälsta i fängelset. Jag hade fått beskrivet för mig om fängelset, men förstod i alla fall inte förrän jag kommit dit och sett. Det

går inte att beskriva! Det är som ett eget samhälle inom fängelset.

-Att komma in dit första gången blev en chockupplevelse! Inte minst för att de höll på att sno mitt passerkort. Någon som såg att jag var ny försökte rycka det ur min ficka. Känslan var då: "Jag måste ut härifrån så fort som möjligt!" Atmosfären – trångt och och människor överallt! Jag fick nästan panik. Senare vande

gott. Jag satt och pratade, och de gick förbi mig. Då sa fången som satt bredvid mig: "Nej men! Pablo ska också ha!" "Åh, ja så, är inte han en fånge?" Hon hade väl sett mig där så ofta så hon trodde det. Jag blev väldigt glad att bli identifierad med fängelse-syskonen! Så missionsarbetet i Dominikanska republiken var en väldigt viktig och stor erfarenhet för mig.

För sex år sedan gifte jag

- Jag kände mig verkligen ett med syskonen i fängelseförsamlingen.

man sig vid miljön. Och när man väl kom in i församlings-lokalen och mötte syskonen, fick en kram med ett "Dios te bendiga", så kände jag att här skulle jag vilja vara för alltid! Det var sådan syskonkärlek.

-Jag blev så stolt en gång då det var julfest och syskonen i fängelset skulle börja servera till gästerna och fångar som inte tillhörde församlingen, för att försäkra sig om att maten skulle räcka till alla. Då var det några damer från en församling som också var på besök och delade ut något

mig med Camilla i Pilgrims-folket, och flyttade då till Norge och blev då engagerad i missionsarbetet i Rumänien.

Ja, hur går det då med språket? Rumänska är ju ett latinskt språk, men inte lätt att begripa bara för att man kan spanska?

-Nej, men det var en hjälp att jag lärt en del spanska. Mycket liknar spanska, även om jag ännu inte talar så bra rumänska som spanska.

Om du nu skulle jämföra missionsarbetet i Dominikanska republiken

med det i Rumänien – går det?

-Det finns många likheter. Litet av det lynnet man har – den osvenska stilen, så att säga. Framför allt nu då vi arbetar med romer. De har ett väldigt öppet sinne och lyssnar gärna till evangeliet. De har ett sätt som påminner om dominikanernas. Många bor i plåtskjul, både i Dominikanska republiken och i Rumänien, men i Rumänien kan det på vintern bli tjugo minusgrader, det blir det inte i Dominikanska republiken. Rumänien är med i EU, men det är mycket korruption i landet, precis som i Dominikanska republiken, och det är väldigt stora sociala klyftor. Församlingen har verkligen ett stort arbete. Skörden är mycken och arbetarna är få. Det finns så mycket att göra. Om vi hade varit tio till, ja, hade vi varit hundra till, så hade vi haft arbete till alla. Det finns så många platser där människor bara ropar efter att församlingen ska komma och ha möten. Zigenare – romer är i de flesta församlingar inte alls välkomna. Om någon rent formellt skulle vara välkommen in, så känner de ändå att där finns ingen öppen famn, inget hjärta. Ingen vill ha dem

Från missionsarbetet i Rumänien. Barnen i Sântoma sjunger om Jesus.

Paulus överlämnar en gåva till en ensamstående mor med fyra barn. Gåvan har barnen i Sântoma samlat ihop.

där. Vi välkomnar alla, men så när det kommer romer, vill nästan inga andra komma. Det finns så stora sociala mot-sättningar.

Hur går det med balansen mellan att predika evangelium om det tillkommande riket och att hjälpa här och nu?

-Bibeln talar ju ganska mycket om förhållandet mellan den sociala biten och den evangelikala, förkunnande biten. För mig har det på sista tiden blivit väldigt viktigt att vårt budskap måste vara för-troende värt. Kristenhetens stora problem genom alla tider är att det inte går att tro det de

håller vi på att bygga hus åt tre väldigt fattiga familjer, och att dela ut kläder i fattiga områden. Det är ett otroligt stort jobb.

Du har ju efterhand växt in i en förkunnargärning. Du har inte gått någon speciell bibelskola – församlingen har väl alltid varit din bibelskola?

-Ja, och det tycker jag är väldigt viktigt. Jag tror att bibelskolorna som finns runt om i Sverige säkert har bra intentioner, men är för den skull inte bibliska; och det är detta som är problemet. Bibelberättelsen om när David skulle föra Herrens ark tillbaka till

som sträckte ut sin hand när kärran höll på att välta och Herren slog honom. Man undrar: "Vad var det som gick fel?" Felet var det att David inte frågat vad Gud ville. Nu tänker jag att det är likadant med missionsorganisationer, bibelskolor och annat som är byggt runt samfund och med samfundsväsendet som utgångspunkt. Det är säkert fina människor, som älskar Gud och önskar göra något för himmelen. Men man måste gå till den bibliska modellen. Vi kan inte arbeta som världen arbetar när församlingen ska insätta ämbeten, människor till tjänster i församlingen. Jag vill gråta varje gång jag ser en annons om att "en pastor sökes, 70% anställning". Vad betyder 70-procentig anställning? Säg det till en herde att han ska jobba 70 procent. Det finns ingenting sådant i Guds rike. Församlingsli-

att gåvan skickas vidare till diverse organisationer – då blir församlingen passiviserad. Den blir bara en pengamaskin som ska offra sitt tionde och så är det färdigt! Med det menar man sig ha uppfyllt all rättfärdighet, medan Gud vill att alla i församlingen ska vara med och agera!

Paulus, du är nu hos oss och trycker en bok av Jan-Egil Hafsahl, som just behandlar församlingsliv. Menigheten – Kristi hemlighet. En studiebok. Det var Jan-Egil som grundade församlingen Pilgrimsfolket och han har ju med sitt föredöme hela tiden levt på det sätt som du här har förordat. Han fick ju i sin tur lära av Arne Imsen som grundade Maranataförsamlingen här i Sverige.

-Jag måste säga att Jan-Egil Hafsahls undervisning tillsammans med Arne Imsens undervisning är det som har påverkat mig allra mest. Jag tycker om att läsa allt möjligt och ta del av både sådant jag är enig och oenig med. Men förkunnelsen av dessa två lärare är den jag haft mest utbyte av personligen, och de jag respekterar mest.

För några år sedan, då du gift dig och flyttat till Norge, var du nära att ryckas bort från livet i en svår trafikolycka. Kan du berätta!

-Jag jobbade som chaufför i Pilgrimsfolkets budbils-firma under nästan två år och var vid detta tillfälle på väg med ett bud till Gardemoen flygplats. Det var strax före jul. Jag kom till en kurva där det var is och fick möte med en buss. Jag förlorade greppet och körde rakt in i bussen. I en krock mellan en buss och en bil förlorar naturligtvis bilen. Som tur var – om man nu ska tala om tur i det här sammanhanget – så kom bilen i spinn, så att inte all kraft av krocken kom på mig. Jag blundade

- Gud vill att alla i församlingen ska vara med och agera!

säger, för de förkunnar kärlek men demonstrerar något helt annat. För församlingen blev det omöjligt att ställa sig upp och säga "Jesus älskar dig, gå i frid, klä dig varmt och ät dig mätt" - och så inte göra något. Det finns en social del av evangeliet som vi absolut inte kan skilja från den förkunnande delen. För det finns en förkunnelse i att hjälpa människor! Det har vi upplevt gång på gång.

-Första gången jag var i Dominikanska republiken och vi byggde ett hus i Palavé hade jag förmånen att vara med och hjälpa Isaias Rodriguez att bygga. Det var till en ofrälst familj och de hade det väldigt svårt. I början svor de och gormade, de försökte lura oss och vi fick problem med både det ena och det andra. Men det slutade med att de lämnade sina liv till Gud! Det ger trovärdighet åt budskapet när man oförbehållsamt visar människor kärlek och engagemang. Det finns så mycket att göra. Just nu i Rumänien

Paulus har växt in i tjänsten som förkunnare.

Jerusalem är ganska talande. Han var så engagerad, han ville så mycket och han ville så gott. Men han frågade inte Herren hur det skulle göras. Så han satte Herrens ark på en oxkärra och drog iväg med den. Så var där en Ussa

nadegåvor som han vill och efter som det finns behov. Det är modellen. Gud gör verket och han använder de redskap som finns. Om vi sätter ut missionsarbetet på entreprenad – offerar till missionsarbetet och så får någon annan sköta om

-Det står i första Korintherbrevet att den helige Ande utdelar

nadegåvor som han vill och efter som det finns behov. Det är modellen. Gud gör verket och han använder de redskap som finns. Om vi sätter ut missionsarbetet på entreprenad – offerar till missionsarbetet och så får någon annan sköta om

när bilen snurrade runt och i det ögonblicket tänkte att nu är livet över. Jag hann inte tänka speciellt mycket men jag ropade "Jesus!" i mitt inre, och när bilen stannade var jag övertygad om att jag var död.

*Ett par veckor efter den svåra bilolyckan.
Det goda humöret var det inget fel på.*

Jag var överraskad över att allt var svart. Så hade jag inte föreställt mig det! Men så öppnade jag ögonen, och märkte att jag var vid liv. Bilen var totalförstörd. Det visade sig att jag brutit båda benen samt ett nyckelben och dessutom fått ett slag i pannan som det droppade blod från. Jag kände att jag hade känsel i fingrarna, kunde vicka på tårna och även hade känsel i dem. Jag började fundera över hur lång tid det skulle ta innan ambulansen kom och så började jag ropa till Gud. Det kom fram människor medan jag satt där och bad. De frågade hur det gick? "Jodå, det går bra," sa jag, "men jag sitter fast och kan inte ta mig någonstans." Den första personen som dök upp var en läkare och det gav mig en viss trygghet. Så kom

ambulansen och körde mig till sjukhuset och jag blev opererad två gånger. Jag fick väldigt god hjälp. Men en läkare som kom in och undersökte mig, tittade sedan på papperen och åter på mig och sa: "Tror du på änglavakt?" "Ja" svarade

-Hade jag varit ensamstående eller varit gift och bott i en lägenhet någonstans, då hade jag inte kunnat åka hem ifrån sjukhuset så fort. Det var ju bara för att storfamiljen fanns där som stöd och hjälp och det var möjligt att handikappanpassa en hel del saker. Jag satt

avsmak mot det där. Kanske jag hamnat i andra diket, men då får det vara så.

Tjänsten i församlingen är att göra de heliga skickliga. Kristi slav, sa du till din lärare en gång.

-Det slaveriet måste man lära sig. För moderna män-

- Jag har en hel del järnstänger och annat i kroppen fortfarande, men jag tackar Gud för att det har gått så bra.

jag "Ja, annars vet jag inte var du skulle vara" sa läkaren "en sådan krasch överlever man inte, men här ligger du!" Jag upplevde verkligen Guds närvaro.

Dethär var strax innan jul, jag låg på sjukhuset över jul och var hemma till nyår. Jag var sedan med på sportlovsveckan. Jag har en hel del järnstänger och annat i kroppen fortfarande, men jag tackar Gud för att det har gått så bra.

Jag ville gärna få med vad du var med om där, för man upplever att Gud gripit in och hållit sin hand över dig. Det är ju talande om att Gud har en längre plan med dig, han tog inte hem dig då.

-Ja, Guds plan har jag tydligt klar för mig. Han kallar oss att vinna människor för honom. När mitt liv är i den funktionen, så är jag på rätt plats. När jag får vara med och vinna människor för Gud, får vara med och se församlingen växa till, då gläder jag mig.

i rullstol någon månad, sedan gick jag på kryckor någon månad och den sjuttonde maj var jag på benen igen. Det tog alltså fem månader.

Du måste ha varit väldigt kallelsemedveten mest hela livet?

-Ja, i den betydelsen att jag tror på församlingen som Guds kallelse. Det står i bibeln att vi ska söka andens nådegåvor med församlingens uppbyggelse som mål. Den kallelsen har jag upplevt. Om någon skulle fråga mig: "Har du en kallelse till Dominikanska republiken" eller "Har du en kallelse till Rumänien?" så måste jag svara – att församlingen har en kallelse till Rumänien och jag är församlingstjänare; och det vill Gud att vi alla ska vara. Gud vill att vi ska komma i funktion i församlingen.

Men du har ju också ett ämbete som lärare och förkunnare i församlingen?

-Jag förkunnar och undervisar. Jag är inte det ena eller andra. Jag har upplevt så många gånger att människor använder en titel som en ursäkt eller vill markera en högre position på det sättet. I Dominikanska republiken, om någon presenterar sig som pastor, så förväntar de sig en speciell respekt för att de har en titel. Jag har fått en väldig

niskor låter det helt horribelt. Bryta ner sin egen vilja och uppleva att Guds vilja styr ens liv. Det är det viktigaste. Då hamnar man i harmoni med sig själv. Då hamnar man också i harmoni med Gud och världen omkring sig.

Vad tror du om framtiden? Du ser ju utvecklingen i samhället och världen. Vad tror du om församlingens uppgift i tiden?

-Församlingen måste alltid arbeta med ett speciellt perspektiv - och det perspektivet är Jesu tillkommelse. Detta perspektiv gäller allt vi gör. Missionen, evangelisationen, undervisningen och församlingsarbetet överhuvudtaget. Jesus kommer och han kommer snart. Det är framtidshoppet. Det är detta vi kämpar för och fram emot. Petrus säger så här, att "när vi ser att allt detta går mot sin upplösning..." – då kan man tänka sig att konklusionen blir att gömma sig eller bara sätta sig ned och vänta på Harmageddon eller någonting, men han säger: "...hur heligt och gudfruktigt ska ni då inte leva!" Det manar till gudsfruktan! ■

Ekumenisk dialog mellan Pingströrelsen och den Romersk katolska kyrkan

Rapport av Emanuel Johansson

I tio år har en grupp representanter för Pingst FFS och Katolska kyrkan i Sverige fört dialog. För första gången under denna tid anordnades ett offentligt möte där resultatet över denna dialog skulle redovisas. Vård för detta möte var Newmaninstitutet, jesuitordens teologiska institut i Uppsala.

Representanterna redogör

Mötet hölls i två delar. I första delen lämnades en redogörelse av en representant från respektive part.

Olof Djurfeldt var huvudtalare för pingst och inledde med en historisk tillbakablick. Han poängterade att Pingsrörelsen är en frikyrka och har sina rötter i gångna tiders fria väckelserörelser. Grunden för den dialog som nu förs menade han kom sig av den karismatiska rörelsen som redan i slutet av sextiotalet stod att finna både inom pingstsam-

anhang och bland katoliker. Djurfeldt beskrev också frågor som de inte kunde enas kring och nämnde bl a påvedömet och Marias ställning. Han visade också på skillnaderna i synen på Bibeln, där pingst föredrar bibelordet som enda lärokälla medan katolska kyr-

kan bygger sin lära utifrån traditioner.

Veronica Ournier, en katolsk dominikansyster, talade för den katolska kyrkan och utgick ifrån personliga erfarenheter. Hon hade som invandrad katolik mött fördomar och oförstånd från

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

pingst

"Andens ekumenik eller ohelig allians?" var temat för mötet. Något svar på den frågan kom mötet aldrig fram till.

Panelsamtalet med stora delar av dialoggrupperna vid bordet. Från vänster Pelle Hörnmark, Uno Solinger, Dan Salomonsson och Peter Halldorf. Vidare rektor för Newmaninstitutet, katolske biskopen Anders Arborelius och en katolsk teolog.

frikyrkligt håll. Men hon hade också positiva erfarenheter. En pingstvän hade lagt händerna på henne och hon hade fått uppleva ett andedop. Däremot hade hon inte övergivit sina helgon som hon utan att blanda dem med Gud, umgicks med dagligen. Hon redogjorde också för likheter och skillnader mellan pingst och katolska kyrkan.

Panelsamtalet

I den andra delen skulle ett panelsamtal hållas. Nästan alla representanter satt framme vid bordet och Newmansinstitutets rektor modererade. I mitten satt **Peter Halldorf** och **Anders Arborelius**, nu var det dessa som gavs störst plats i samtalen. Det var också Peter Halldorf som gjorde de mest djärva ekumeniska uttalandena. På en fråga från en kvinnlig representant från Sveriges Kristna Råd svarade Halldorf att målet med den ekumeniska dialogen är den synliga enheten som till slut måste komma till uttryck i eukarastin, det vill säga ett gemensamt nattvardsbord. Även om många frågor måste lösas såg han hoppfullt på situationen. Eftersom pingst har svårigheter med att ställa sig *under* påveämbetet, menade han att man borde hitta en väg *med* påveämbetet. En annan lösning såg han i det han menade att det är likhetstecken mellan det den katolska kyrkan menar med "ordet och traditionen" som pingst menar med "Kristus och Anden".

Samtalet återkom vid flera tillfällen till enheten i samhällsengagemanget. Enheten tycktes vara stor kring moral-etiska frågor som abort och äktenskap. **Dan Salomonsson**

nämnde att det var detta som dialogen skulle knyta an till och gå vidare med.

Nästan alla deltagare återkom till den goda vänskapen och värmen i gruppen. **Pelle Hörnmark** som sista tillskottet i samtalsgruppen, sades ha varit lite reserverad i början. Men också han kom in i kompisgänget och hade skött sig exemplariskt vid sitt möte med påven under Romresan 2011.

Från katolskt håll talade Arborelius om hur samarbetet med **Sten Gunnar Hedin** i bokskrivandet och den personliga vänskapen var ett av resultaten i dialogen. Vid sidan av Arborelius satt en katolsk teolog. Samtidigt som han talade sig varm för gemensamma evangelisationssatsningar hoppades han att anden skulle leda eventuella nyförvärv till "den sanna kyrkan". Något han inte hade några tvivel om vilken det var.

Det lyste igenom att för ett närmande till varandra så måste pingst stå för förändringarna inför den katolska kyrkans mäktiga organisation vars dialogrepresentanter inte har minsta mandat att förändra något alls.

Det framhölls att trots farhågor från kritiker hade ingen konverterat till den andra. Som lyssnare undrade jag om det riktigt var sant - det var svårt att avgöra huruvida Halldorf representerade den katolska kyrkan eller pingströrelsen.

Reflektion

Som en God kraft i samhället framstår den ekumeniska rörelsen förträfflig. Samlade skulle kyrkorna kunna på-

Vad lär den Katolska kyrkan?
Stig Andreasson, frankrikemissionär och författare, presenterar i det här häftet fakta på ett seriöst och sakligt sätt.

Beställning:
mail bmc@maranata.se
tel 08-98 56 83
Pris 25:- (58 sidor)

"Så länge vi vet att de flesta katoliker i de katolska länderna varken har sett eller öppnat en Bibel är det vår uppgift att sprida Guds Ord bland dem."

verka ett och annat beslut som rör socialetiska frågor och kanske skulle kulturlivet kunna få en lite mer religiös framtoning. Men för den evangeliskt troende går det inte att undgå att evangeliet urvattnas. Grundläggande sanningar om omvändelse och frälsning genom tron på Jesus av nåd kommer i skymundan. Den Romerska katolska kyrkans materialiserade kristendom

med obibliska traditioner och religiösa riter står fortfarande i vägen för evangelium.

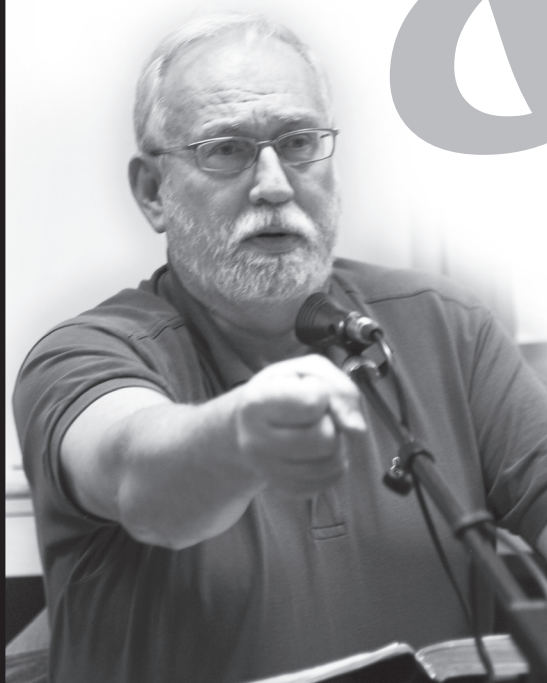
Det finns anledning att fundera över vad det var de troshjältar ägde som fick lida martyrdöden för att de höll fast vid de sanningar som evangeliskt kristna ledare av idag verkar kunna se bort ifrån för några stunders gemytlig tillvaro. ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt
6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Församlingen & Guds rike

Utdrag ur Jan Egil Hafsahls på norska nyutkomna studiebok ”Menigheten - Kristi hemmelighet”, utgiven på förlaget Pilgrimen.

Text: Jan Egil Hafsahl

Guds rike är nära förknippat med Guds ära och makt.
- Ty riket är ditt, och makten och äran i evighet. (Matt 6:13)
- Åt honom gavs makt och ära och rike. (Dan 7:14)

Att utbreda Guds rike är att

- ...gå in i den starkes hus och plundra honom på vad han äger... och plundra hans hus. (Matt 12:29)

Att utbreda Guds rike är att driva främmande härar på flykt.

- ...om det är med Guds Ande jag driver ut de onda andarna, då har Guds rike kommit till er. (Matt 12:28)

Att utbreda Guds rike är att ge Jesus ära och makt i våra liv. Guds rike är evangeliets centrum - ja, riket är evangeliet:

- Men han sade till dem: Också för de andra städerna måste jag predika evangeliet om Guds rike. Det är därför jag har blivit sänd. (Luk 4:43)

Jesu första predikan är inte ett samtal kring ett teologiskt studium, ett socialt engagemang, en karismatisk upplevelse, och inte heller en maning till politiskt uppror eller klasskamp. Han kallar oss till Guds rike.

- Från den tiden började Jesus predika och

säga: Omvänd er, ty himmelriket är nu här. (Matt 4:17)

Jesus förklarar för oss att dörren in till riket heter omvändelse - ”metanoia” - och innebär en fullständig och radikal förvandling av hjärta och sinne, vilket i sin tur förbereder oss att ta del av den nya ordning som gudsriket skapar.

Bibeln säger oss då Jesus kallade en grupp människor till efterföljelse, att

ingenting aldrig mer var som tidigare. På hans befallning var de samlade i Jerusalem, där de i den Övre salen väntade på den utlovade Helige Ande.

- De höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. Och fruktan kom över alla, och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade

Församlingens liv och gemenskap är revolutionerande i den meningen att det tar sikte på att frigöra från tidens härskande institutioner, maktcentra och avguderier.

”genast lämnade de näten och följde honom”. (Mark 1:18)

Från nu, och fram till församlingens födelse på pingstdagen, driver livet i riket de troende till gemenskap, en gemenskap där de helhjärtat delar allt.

Lärjungarna hade oåterkalleligt av Jesus blivit ledda in på en ny väg, där

ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. De prisade Gud och var omtyckta av allt folket. Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta. (Apg 2:42-47)

Gemenskapen, som vi ser den i den urkristna församlingen, var inte ett fruktlöst experiment som hastigt upphörde efter de första veckornas upplevelserus. Däremot var det ett liv i total utjämning som kom att bli ett signum för den levande Gudens församling.

Allför ofta slutar vår undervisning om pingsten med en diskussion om tungotal och karismatiska manifestationer – och så missar vi det liv och den gemenskap Anden skapar bland de troende.

I Nya testamentet finns det en grundläggande koppling mellan visionen om rikets nya livsstil och gemenskapen i Kristi kropp, som ett synligt uttryck för denna livsstil.

Det råder ett absolut motsatsförhållande mellan Gudsrikets karaktär, uppfattning och uttryckssätt – och världens tankesätt och strukturer.

Det nya rikets ordning

Församlingen representerar det nya rikets ordning mitt i en destruktiv och orättfärdig värld. Där utgör hon ett centrum för en motståndskamp som i Bibeln kallas för *"den goda kampen"*.

Det största fel vi som församling kan begå är inte vår brist på att fördöma världens missförhållanden och negativa strukturer, utan det är bristen på att leva ut och förverkliga det gudsrrike församlingen är kallad att representera – en helande gemenskap för vårt eget och andras oharmoniska och självcentrerade liv.

Församlingens liv och gemenskap är revolutionerande i den meningen att de tar sikte på att frigöra män och kvinnor från deras beroende av tidens härskande institutioner, maktcentra och avguder. Församlingen representerar helt andra sociala värden – och utmanar därför det

grepp det sociala systemet har över människors liv.

Det går inte att neka till att överklassen, institutioner och statlig byråkrati alltmer styr och formar våra liv.

Makteliten inom barnomsorg, skola och utbildning, arbets- och familjeliv, ekonomi, teknologi, hälsa och äldreomsorg, fattar beslut efter beslut högt över våra huvuden; beslut som vi i demokratins och solidaritetens namn förväntas underkasta oss. Samtidigt utvecklas sofistikerade

tvingande lydnad, genom att hålla tillbaka sin lojalitet och sitt stöd och genom att sluta att rätta sig efter maktelitens alla krav.

Befrielse, omvändelse och förändrade mål är möjliga bara om människorna får se ett fungerande alternativ.

Alternativet är Guds församling.

Världens koncentrerade makt måste möta en annan koncentrerad makt – en makt som bygger på försoning och rättfärdighet; där människor delar sina liv i

**Vi deltar frivilligt i vårt eget förtryck.
Makten måste brytas genom att människor
slutar anpassa sig.**

och skrämmande metoder för belöning och straff.

Folket har fränsagt sig rätten att fatta beslut och avgöranden till makteliten – i utbyte mot färdiga paket i form av komfort, säkerhet och bekvämlighet – vilken i sin tur framställer sina långtgående krav på ett sådant sätt att vi ska tro att de representerar våra egna uppfattningar. Vi deltar frivilligt i vårt eget förtryck.

Makten måste brytas

Makten måste brytas genom att människorna vägrar att anpassa sig till denna

ömsesidig omsorg med förpliktelser och ansvar – människor utrustade och redo för *"Rikets liv"*.

Om världens olika institutioner och maktcentra betyder mer för vårt liv och vår existens än vad församlingslivet gör; om vi är mer beroende av staten än av den kristna gemenskapen, då kan vi aldrig bli något annat än en del av den här världen – långt borta från Guds avsikt. Guds vilja är en levande gemenskap, *"koinonia"*, där bröder och systrar har gett sina liv till Kristus – och till varandra. ■

MENIGHETEN

Kristi hemmelighet

Ny bok på norska av Jan Egil Hafsahl utgiven på Forlaget Pilgrimen.

Pris: 198 NOK + porto (204 sidor, inbunden)

Telefon: + 47 63 96 12 20 E-post: post@pilgrimsfolket.no

Hemsida: www.pilgrimsfolket.no

AIDS

– en dom över civilisationen

SVT sände nyligen "Torka aldrig tårar utan handskar", en tv-serie producerad av gayikonen Jonas Gardell, en glorifiering av en promiskuös homosexuell livsstil.

1982 varnade Arne Imsen för hur hela vår kulturmiljö homosexualiserats.

"Dagens samhälle kräver andra samlevnadsformer på grund av de ekonomiska villkoren." Han påminde också om vilka förödande konsekvenser som väntar det samhälle som legaliserar och försöker normalisera vad Guds ord varnar för. Senare samma år blev det första fallet av aids bekräftat i Sverige.

Fem år senare, 1987, publicerade MR två ledare av Imsen. Den första rubricerades "Domen är över oss", med anledning av att antidiskrimineringslagen samma år utvidgats till att omfatta även homosexuella.

Den andra ledaren, "AIDS - en dom över civilisationen", är idag mycket aktuell och nödvändig att återigen publicera.

Arne Imsen, MR nr 7 1987

I en stort upplagd artikelserie i en av huvudstadens dagstidningar i Dominikanska republiken, publiceras i dessa dagar sensationella uppgifter om aids-sjukdomens och hiv-smittans spridning i Nord- och Sydamerika. De statistiska beräkningarna bygger på de informationer man har om homosexualitet och knarkmissbruk med siffror som ger obehagliga aningar om utforskade indicier för den verkliga omfattningen av epidemin.

Då man har tagit del av dessa artiklar, där smittade och sjuka måste anges i sexsiffriga tal och med procentenheter som oftast är tvåsiffriga, känns de vanliga orden oanvändbara. Situationen är helt enkelt katastrofal, men inkubationstider och andra fördröjande utlösningmekanismer, som vi för närvarande saknar alla möjligheter att registrera, ger en falsk verklighetsbild med farlig tröst och bedrägligt hopp. Den anonymitet, som man i det längsta sökt skydda de drabbade med, måste förr eller senare överges om det över huvud taget ska vara meningsfullt att tala om skyddsåtgärd i sammanhanget.

Det tjugonde seklets pest

För några dagar sedan gjorde jag för vår tidnings räkning en intervju med en ung dominikansk kvinnlig läkare, som under sin femåriga tjänstetid specialiserat sig på den nya, världsomfattande epidemin. Hon redogjorde för internationella och nationella fakta om riskgrupper och smittvägar, och gjorde utifrån de fakta hon i övrigt förfogade över, en prognos för sitt eget hemlands framtid. Hon för-

klarade, bestämd och skakad, att denna epidemi inom några få år kommer att skörda så många dödsoffer, att man fullt realistiskt i detta framtidsperspektiv måste kalkylera med att smittdrabbade och sjuka människor kommer att falla döda ner på gatan. Det finns nämligen inga resurser med sådana proportioner inom sjukvården att den folkmängd det här är fråga om kan få adekvat vård eller någon vård över huvud taget. Hon förutsåg sålunda att den nya epidemin om den inte snabbt kan dämpas, och så småningom hejdas, kommer att slå ut hela vårdapparaten här och i alla jämförbara länder med hundratals miljoner invånare. Det går helt enkelt inte att diskutera och mäta den nya situationen med gamla termer och instrument.

Det finns inga jämförbara kategorier eller historiska händelser att hämta lärdom ur ty det handlar inte längre om artens reducering, utan om dess utrotning. Det krävs helt andra premisser för motåtgärdernas omfattning, intensitet, insatser och uppoffringar, och i ett sådant läge måste alla andra hänsyn vika för det självklart övergripande. Men så preventivt fungerar inte den stolta och självsäkra fallna människan, enskilt och offentligt.

Inte ens en dödspotential med apokalyptiska dimensioner förmår människan att demaskera sina etablerade livslögner och överge sitt avgudereri. Istället för att med beslutsamhet och allvar kasta sig in i kampen för att isolera och eliminera farsoten, plotttrar hon bort resurserna i sentimentala och förment humana oväsentligheter med minoritets-skydd såsom oantastbar rättighet för sekretess och motdiskriminering. Feg och

opportunistisk bedåras eller såras hon av sitt politiska maktspel och ger sken av engagerad delaktighet och äkta medlidande med förtryckta och utsatta grupper i samhället.

Inte en ton av besinning eller ödmjukhet kan noteras i de många åtgärdsprogram som sett dagens ljus under epidemins explosionsliknande utbredning på samtliga kontinenter. Det primära är odiskriminerad njutning för alla, och utifrån den målsättningen bestäms medlen som måste framtonas i så positiva termer att ingen vittrar något hot mot sin promiskuöst exploaterade frihet. Det är teknik och bildning som ska hejda den mordängel, som först avvärjar människokroppen hennes immunförsvar, släcker livstörsten med apati och ond död. Det frambrutande anfall mot folkhälsan som betecknas såsom *"Det tjugonde seklets pest"*, ska tvingas till reträtt genom effektfulla massinsatser med frivilliga test, kondomobligatorium och sexbejakande propaganda.

Den svenska eliten är förmodligen tillräckligt paralyserad för att tro på sina uppblåsta infantiliteter. Därför kommer den apostroferade läkarens slutkläm att ge henne den idiotstämpel som kan äventyra en svensk kollegas läkarlegitimation. Den unga kvinnan tog sig för pannan och samlade sig under några ordlösa sekunder till en konklusion som utlöste en skäl-vande tystnad i hennes mottagning: "Jag tror vi lever i den yttersta tiden, och att hela mänskligheten nu drabbas av Guds vrede på grund av sina perversiteter och sin ogudaktighet".

Den slutkommentaren var övertygande och äkta, och frestade definitivt inte till någon replik. Varje medveten, förnuftig och intelligent varelse av släktet homo sapiens, med någotsånär oförstörda sinnesorgan har i denna tid intuitioner som ger verop och vredesskålar nära och smärtsam konkretion i en plågad och oförberedd mänsklighets dramatiska slutspurt.

Utvecklingens gång

Medan vi ännu levde lyckligt omedvetna om en nära framförliggande världsomspännande farsot som getts initialerna AIDS, gjorde jag en snabbanalys av den militanta, homosexuella rörelsens framfart. Det som framfördes är förankrat i en fundamentalistisk bibelsyn med dess gudsbild, människosyn och betoning av skapelsens okränkbara ordning. Ett

citrat ur en artikel som då väckte våldsam indignation hos den organiserade homosexuella pöbeln i Norge och Sveriges försvarar väl sin plats för en förutsättningslös orientering och eventuell omvärdering:

-Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåser de krafter vilka torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för

Blasfemiska gudstjänster

Med religiös mystik och festivitas inledades samtidigt i Storkyrkan i Stockholm den era, som givit kristen legitimitet och aktualitet åt nygamla perversioner och rehabiliterade styggelser i kristen förklädning med blasfemiska gudstjänster och nattvardsmässor. Intercelebrerade av pastors- och prästkollegor, som förrått sin Herre och Mästare med sakrament från onda andars altare, ger den heliga akten med den högtidligt uttalade absolutio-nen ett skräckexempel på ett religionsmissbruk med praktisk tillämpning av "Belsebul-driver-ut-Belsebul-teologin", för gudstjänstdeltagare, som trots sina

Med den fallna kristenhetens ordination förvaltar officianterna sakramenten till obotlig skada.

försumlighet, passivitet och resignation - homosexualiteten själv med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Utvecklingens egen gång lämnar sina egna skräckinjagande bevis och tar luften ur alla motargument man nu förmodligen helst vill glömma. Som straff för sodomslig egoism och högmod har det materialistiska välfärdssamhället i sin ogudaktighet oavsiktligt bundit ihop åt sig den militanta homosexuella rörelsen som ett dödsbringande plågoris, med till synes oräkeliga utvecklingsmöjligheter för massutrotning.

oemotståndliga kategorier av prästerskapet med oblat och vin förvandlats till presumtiva patienter och döds kandidater. Den ena villan skapar och förvärrar den andra i obrutna successioner, där själavård och terapi blir parodisk och livsfarlig. Med den fallna kristenhetens ordination förvaltar officianterna sakramenten till obotlig skada och stort fördärv av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar som nu sprider kaos och skräck bland dem som en och en får uppbära denna villas förutsagda och helt rättmätiga lön.

Som strå för vinden viker sig nu det medskyldiga prästerskapet och slingrar sig med lugnande deklarationer om att

farsoten inte är någon gudomlig straffpåföljd. Precis så terapeutiskt och svekfullt handlar en human och välanpassad statens tjänare. Med påståenden som fingerfärdigt grips ur hetluften och sedan upphöjs till kyrkans frälsningsbudskap med nedsövningseffekter, förträngs eller förvanskas den sanning alla behöver, men ingen tål höra.

-Den som äter Herrens bröd eller dricker hans bägare på ett ovärdigt sätt har därför syndat mot Herrens kropp och blod. Ty den som äter och dricker utan att tänka på vems kropp det gäller, han äter och dricker en dom över sig. Därför finns det så många sjuka och klena bland er, och inte så få har avlidit. (1 Kor 11:29-30)

Träning i hermeneutik och bibelkritisk djupdykning i den kanoniserade textmassan, ändrar inte den helige gudens evangeliska straffsanktioner för synkretistisk nivellering av instiftelsen vid hans eget förbundsbord.

Dödsmarschen fortsätter

Parallelliteten i tid är ett observandum som inte får förbises. Den homomsexuella rörelsens profana och religiösa, väl förberedda, genombrott, fick i det fördolda en jämgammal följeslagare som, då tiden var inne, trädde fram på samtidsens globala folktribuner med den näpst dogmatisk och pragmatisk materialism i öst och väst, nord och syd, förtjänar. Storkyrkan med dess prästerskap, den homosexuella gruppen med ekumenisk-kristet förtecken, och det korrumperade RFSL har iklätt sig moraliskt och religiöst ansvar för brott som, enligt bibelns eget språk, beivras med sjukdom och död.

Männe icke det ansvaret utkrävdes av den dignitär, som med pastor primarius rang och värdighet rycktes ur tiden? Symbolvärdet är åtminstone påtagligt och talande.

Demonstrationstemperaturen borde, med vetskap om ur vilka källor farsoten emanerar och genom vilka kanaler den ännu huvudsakligen sprider sig bortom kända riskgrupper, sjunka till den absoluta nollpunkten. I trots och med arrogans piskas emellertid de driftstyrda och uppblåsta skarorna fortfarande vidare i sin dödsmarsch mot det slut, som gör alla fördömda tidigare utrotningsläger med lokal avgränsning i tid och rum uthärdligare än den nya tidens flygande mara, som med skoningslöst dödshot, oaviserat och hemlighetsfullt forcerar alla spärrar och gränser med sina marter med en total riskzon som i verkligheten inkluderar alla.

Vad ingen antidiskrimineringslag kan förändra

Med rop, flygblad, plakat, tidningar och radioprogram har många vänner i Maranataförsamlingen försökt bestormat helgedomar, mötesplatser och lokaler för att om möjligt väcka dess sömn-druckna folkskaror till medvetenhet om en annalkande katastrof, som just den årligen återkommande befrielseveckan kanske mer än något annat indikerar för bibelorienterade väckelsekristna med profetisk klarsyn. Den tid är nu inne då

gjorde i åttiotalets början:

-Verkligheten är ju den att den homomsexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

Ingen antidiskrimineringslag i världen kan förändra denna övergripande naturlag. Möjligen tysta en okuvlig och

Botgöringens och omvändelsens ögonblick har nu mer än någon gång tidigare kommit för ett skuldbetyngt folk. Måtte vi utan dröjsmål, i tro söka nåd.

de förutsagda händelserna själva med ordlös myndighet tagit över den funktionen. De avskydda och möjligen störande demonstrationerna mot religiös förvirring och moralisk kaos genom laglösa fraktioner har nu lyfts upp på ett annat plan i paritet med det ett tilltagande syndafördärv nödvändiggör. Så ser vi hur en legaliserad och kristnad syndakatalog med obeskrivliga kval på kort tid förvandlas till en växande dödsatrikel utan att något slut finns i sikte. Behovet av en minnesstund i årets befrielsevecka, artikulerar tydligare än någonting annat de fasansfulla fördärvskrafter den homosexuella rörelsen med prästerligt stöd har banat vägen för och målar på sitt odiskutabla sätt den hotbild vi alla måste leva med nu och framdeles. Med evidens besannas det polisanmälda uttalande jag

obekvämt opinion i offentliga press- och etermedier.

[---]

Botgöringens ögonblick har kommit!

Ack, vilken dag, då professionell eller amatörmässig religiös maskerad förbyts i oförställbar och omutlig verklighet med det levande hoppets eviga fastställelse, utan trix och maipulationer av tidens många klåfingriga mixare och fixare i religionens konstlade och bedrägliga värld!

Botgöringens och omvändelsens ögonblick har nu mer än någon gång tidigare kommit för ett skuldbetyngt folk. Måtte vi förstå det, ta vara på det och utan dröjsmål, i tro söka nåd. Gud vill frälsa oss! ■

Aktuell bok av Arne Imsen från 1982

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian!

Pris: 29:- (48 sid)

Beställ boken via mail:

bmc@maranata.se

eller ring 08-98 56 83

Kammarrätten medgav hemundervisning

Judisk familj får rätt att hemundervisa på grund av religiösa skäl

Kammarrätten i Göteborg har beslutat att medge en familj i Göteborg rätt att fullgöra skolplikt i hemmet för läsåret 2011/2012. Familjen i fråga är ortodoxa judar och de framförde som "synnerliga skäl" att den allmänna skolan saknar möjlighet att tillgodose barnens behov utifrån deras strikta tro och övertygelse. Kammarrätten menar att allmänna skolan saknar praktisk möjlighet att uppfylla kraven i fråga:

- De kan inte fullgöra sin skolplikt i allmän skola utan att behöva kompromissa med sin religiösa övertygelse, vilket

skulle innebära en kränkning av religionsfriheten. Denna omständighet utgör synnerliga skäl.

I domen konstateras att om familjen inte kan fortsätta att leva efter sin övertygelse tvingas de lämna Sverige.

- Familjen fyller, såsom representanter för Central Organization for Jewish Education, en viktig funktion i Sverige, och vill kunna bo kvar.

Längre fram i domen, meddelad den 16 oktober 2012, förklarar kammarrätten syftet med införandet av krav på synnerliga skäl som förutsättning för fullgörande av skolplikt i hemmet: "... är att i större utsträckning än tidigare upprätthålla alla barns rätt till utbildning och förhindra bristande hemundervisning."

- Kammarrätten menar att i den aktuella familjens fall uppnås detta med den undervisning de får i hemmet och genom Shluchim Online School.

I kammarrättens bedömning framgår även att "Det är ostridigt att den utbildning syskonen fått i hemmet och online har varit ett fullgott alternativ till den allmänna skolan och att behov av insyn i verksamheten tillgodosetts. Deras grundläggande rätt till utbildning i sig har alltså respekterats.

Kammarrätten avslutar sin bedömning genom att återropa familjens tidigare erfarenhet av hemundervisning:

- Utöver vad som anförts ovan bör enligt kammarrättens mening dessutom särskilt beaktas att syskonen vid tidpunkten för införandet av det nya kravet på synnerliga skäl enligt tidigare medgivande från

stadsdelsnämnden fullgjort sin skolgång i hemmet under flera års tid och stor del av sin uppväxt. Med hänsyn härtill anser kammarrätten att omständigheterna sammanlagt är sådana att synnerliga skäl får anses ha förelegat för att medge dem rätt att fullgöra sin skolplikt i hemmet läsåret 2011/2012." ■

Samtidigt...

40 000 kr i vite för familj i exil

ROHUS - Riksföreningen för hemundervisning i Sverige skriver i ett pressmeddelande om hur ett dussintal svenska familjer de senaste två åren flytt Sverige undan hot om viten, socialanmälningar, socialutredningar och potentiella tvångsomhändertaganden. Viteshoten har dock hittills aldrig verkställts utan mest använts som ett sätt att tvinga familjen till underkastelse eller i exil.

Nu har dock en svensk kommun brutit detta förfaringsätt. Förutom att ha tvingat den hemundervisande familjen i exil så har man även aktivt jobbat på att få vitet till kronofogdemyndigheten för indrivning. I dagarna måste familjen med kort varsel betala 40 000 kr till Kronofogdemyndigheten. ■

Entrén till Kammarrätten i Göteborg.

Radio Maranata

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Stockholm, 88 MHz

Dagl 8.00, Mån & Ons kl 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Befrielse från skuld

Text: Asta Olausson

Att få äga Jesu kärlek i sitt hjärta är obegripligt stort, en hemlighet som bara människor som upplevt det kan förstå. Man kan komma in i ett kristet möte och lova Gud och helt plötsligt känner man en glädje inombords som börjar porla och man börjar fröjda sig. Den som inte känner Jesus kan omöjligt förstå detta. Orsaken till att vi kan känna den här glädjen och kärleken är att Jesus älskar oss. Medan vi fortfarande var syndare gav han sitt liv för oss just för att han älskar oss. Han gav oss av sin kärlek i våra hjärtan. Utan Jesu kärlek är ingenting värt något.

Av de båda rövarena som hängde på varsin sida av Jesus då han korsfästes, så vädjar en av dem till honom innan dödsögonblicket. Den andre rövaren däremot förkastar honom. De levde samtidigt med Jesus i Jerusalem och de hade säkert stött på honom många gånger och hört det budskap som han förkunnade, ett budskap som är mer än bara ord.

Tänk på den dödsdömde som tog emot Jesus. Det måste ha funnits ett frö som grott i hans hjärta. Han kanske var med den gången då en grupp religiösa kom till Jesus med en kvinna som skulle stenas för att hon uppenbart begått äktenskapsbrott. Enligt lagen var hon skyldig att bli stenad. Kvinnan var totalt förnedrad och hon hade fråntagits all självkänsla. Hon hade ingenting att säga sig själv till godo. Hon var inget annat än en sopa i människors ögon, värd att stenas.

Men då vänder Jesus på hela situationen och säger:

- Den som är utan skuld, kasta första stenen.
Jesus vänder skulden från kvinnan till dem som

står redo att döma henne. Alla gick skamsna bort, eftersom ingen människa är utan skuld.

Ett av vår tids största problem är att människor är så skuldtyngha. Man söker befrielse från sin skuld i allt mellan himmel och jord. Man söker njutning och förnöjelse för att bli fri från skuldkänslan. Men glöm inte att Jesus är den som kan befria dig från din skuld.

När Jesus tillsammans med de två rövarena hängde på korset så blev han hånad av den ene. Den andre rövaren däremot insåg vad det var att befinna sig i samma hopplösa situation som kvinnan som skulle stenas. Han var också dömd till döden och det var för sent att bli benådad. Men han hade en förlåtande Jesus där vid sin sida, och han sa till honom:

-Jesus, tänk på mig när du kommer till ditt rike.

Vilket uttryck för en sann längtan efter befrielse! Jesus svarar honom:

- Idag ska du vara med mig i paradiset!

Rövaren visste om alla sina brott och att han inte var värd ett ruttet lingon. Han hade inte förtjänat något gott. Det fanns inget i hans liv som talade för att vara värdig Jesu frälsning. Tvärtom så var han den sista man kunde tänka sig ha gjort sig förtjänt av barmhärtighet. Rövaren kunde inte heller lova att om han räddades så skulle han bättra sig och aldrig mer synda, aldrig mer stjäla utan bara göra gott. Hans tid hade gått och det fanns inte längre tillfälle för bättring.

Men Jesus tog emot honom precis sådan han var. Så gör Jesus med oss när vi kommer till honom. När vi tackar honom för att han befriar oss från synd och skuld så säger han till oss:

- Idag ska du vara med mig i mitt rike. Det är nåd!